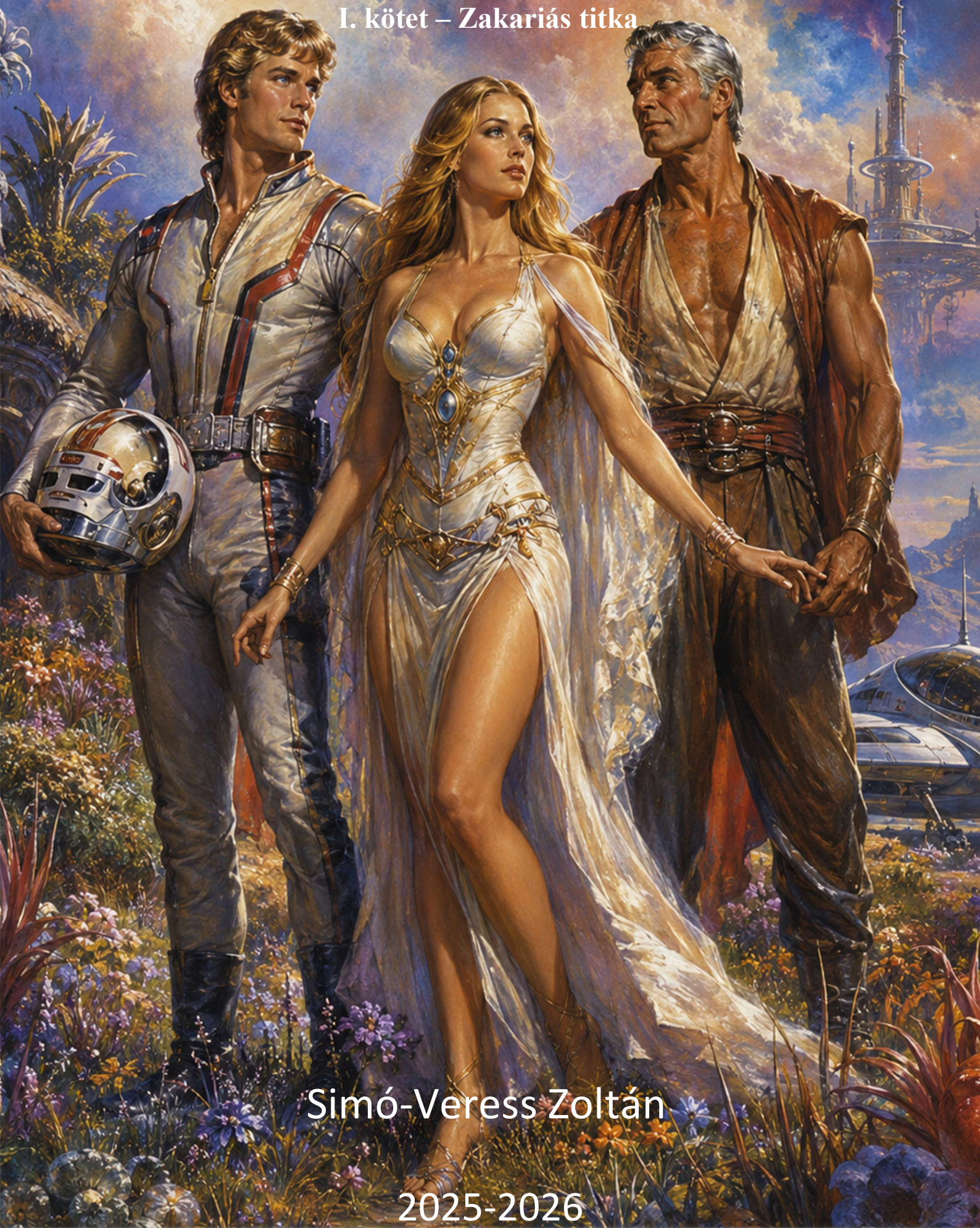

KÜLÖNÁLLÓK

I. kötet – Zakariás titka

Simó-Veress Zoltán

2025-2026

Tartalom

Zakariás.....	2
Kezdődik.....	4
Úton.....	5
Érkezés.....	7
Találkozás Gammal	9
A titok kiderül.....	12
A döntés súlya.....	14
A Birodalom.....	18
A repedés	23
A választás	25
A biztosíték	27
Emma tanul	30
A terv	31
Gam.....	34
A távozás.....	36
A támadás.....	39
A hazugság.....	44
A jutalom	46
A dioráma.....	48
A felismerés	50
Zakariás titka.....	52
Utóhang.....	54

Zakariás az Artemis Nemzetközi Csillagfigyelő munkatársaként dolgozott már 8 éve. Szerette a munkáját, egy hetet töltött a Föld körül pályára állított Hermes állomáson ügyletben, utána 2 hetet töltött a Földön a karbantartó állomáson. Szerette az egy hét ügyletet, mert olyankor a hobbijával tudott foglalkozni. Műanyag figurákat festett, már komplett dioráma volt a lakásában. Sokkal több történelmi jelenetet elkészített volna szíve szerint, de lakása mérete ezt nem tette lehetővé. MT14-es beosztása szerint 30 nm élettérre tarthatott igényt, 2 éve várta az előléptetést, de csak nem kapta meg. Esélye pedig lett volna rá, de helyette Johnt léptették elő, aki mindig is nagyon jól tudott helyezkedni, plusz Johnnak volt felesége és két gyereke. A beosztások figyelembevételével mellett ez is sokat nyomott a latba, két gyerek miatt John már vele azonos beosztáson is 62 nm élettérre volt jogosult. De Zakariás nem érezte magában a késztetést, hogy összekösse valakivel az életét, örömmel tölthette el, ha a hobbijával tölthette az idejét. Nagyon szeretett a barátaival egy pohár ital fölött elmélkedni az élet dolgain. Egy-egy ilyen esti beszélgetésen mindenféle téma előkerült. A baráti társaságba járó hölgyekre nem tudott nőként tekinteni, ők csak a barátai voltak. Nem mintha Zakariás ne szeretne volna a nőket, de egyszerűen nem tudott rajongani, pedig ez az érzés elengedhetetlen része a szerelemnek. Volt egy pár bátortalan kísérlete a kapcsolatteremtésre a másik nemmel, de ha nem is kudarcként, de mindenesetre a fura emlékei között tartja ezeknek a légyottoknak az emlékeit. Pedig, ha hölgy ismerőseit kérdeznénk, vonzó fiatalemberként írnák le Zakariást. Szőkés barna haja, kék szeme, kerek, lágyvonásai, intelligens, udvarias jómodorú fiatalember képét festenék le. Így megmaradt a munkájának és a hobbijának. Viszont nem tanult meg kiállni magáért, mást nem hallott a szüleitől, minthogy nyugodjon bele a sorsába. Nem tudta, de pont emiatt veszítette el az előléptetés lehetőségét. A főnöke elvárta, hogy aki esélyesnek tartja magát a posztra az kampányoljon maga mellett, Johnnak volt erre képessége, így ő kapta a munkát és a magasabb besorolást. Pedig jobb festékekhez is hozzáférhetne, gondolta néha. De mivel nem volt irigy ember és belenyugodott, hogy ott van, ahol lennie kell, nem is gondolt többet az elszalasztott előléptetésre. Nyugodt, kiegyensúlyozott majdhogynem monoton élete nem tartogatott túl sok izgalmat számára.

Nem sok dolga volt az űrállomáson, a műszerek általában hiba nélkül tették a dolgukat csak néha kellett ellenőrizni, hogy minden rendben működik. Ez a nap sem volt más, mint a megelőző 8 év bármely ügyleti napja, nem történt semmi. Az állomás legnagyobb helyiségében, a pihenőben töltötte a legtöbb idejét. Eredetileg tíz ember kiszolgálására tervezték, a Hivatal ki nem mondva, de feladta, hogy idegen civilizációt találhat odakint. Úgy-hogy a minimálisra redukálta a létszámot, megszüntetni nem merte, mert az átlagember még hitt abban, hogy nincs egyedül. Egy nagy kerek asztal uralta a pihenőhelyiség közepét, mérete tekintélyt parancsoló, anyaga pedig a rég kihalt tölgyfa volt. Ma már bármilyen élőanyagot vagy élőlényt elő tudnak állítani, aminek a DNS-ével rendelkezik a Központi Sejtbank. A szoba köralakú falai mentén felválva voltak növények és könyvespolcok. Aludni a több hálóból választhatott, egy íratlan szabályt betartva mindenki mindig ugyanabban a hálóban aludt, amit réges-régen kiválasztott a szabadon lévők közül. Nem szokták haza vinni a személyes holmijaikat a technikusok amikor visszatérnek a Földre, így nem fordulhat elő, hogy otthon felejt valamit, amit két hétig hiányolnia kellene. Az irányító terem, valójában egy két-három ember befogadására alkalmas szoba volt egy pár számítógép perifériával. Mérete szinte megegyezett az otthoni szobája méretével, de informatikai eszközzel zsúfoltan levegőtlen helyiség benyomását keltette. Ez persze butaság volt, tudta Zakariás is, a központi MI mindenhol ugyanolyan minőségű levegőt biztosított, gondosan beállított keverékkel. A fürdőt viszont szerette, otthon csak egy kis zuhanykabinja volt, itt viszont még hatalmas fürdőkád is volt. Régi motorosnak számító kollegáitól tudja, hogy az utolsó Észlelés 22 éve volt. Ezért amikor a lézer pásztázó jelzett, morogva indult a pihenőszobájából az irányítópulthoz. Biztos volt benne, hogy vacakol a műszer. Amíg átsétált a kihalt állomáson szidta a Hivatalt magában, mert nem költöttek a fejlesztésre annyit, amit a kutatók elvártak volna. Itt egy megbolondult dióda ott egy kiégett chip. A fordító MI felett eljárt az idő, nem akartak költeni rá, mert senki nem számított arra, hogy lesz még egy Észlelés. Többször ellenőrizte a műszer áramkörét, az érintkezőket. Nem volt kétséges radioaktivitást mért, rögtön

gyorsabban kezdett verni a szíve. Talált valami a sötét univerzumban és az ő nevéhez fog fűződni. Az üzenet, ami érkezett meglepően gyorsan érkezett, ahogy észlelték a letapogatást azonnal üzentek. Ezt azt jelenti, hogy legalább olyan fejlettségi szinten állnak, mint a Föld. Zakariás izgatottan utasította a fordító MI-t, hogy kezdje el megfejteni az üzenetet. Három napba tellett és olyan fogyasztással járt, ami más esetben 2 heti alapműködésre elég lett volna. Ez a három nap idegőrlő volt, a folyamat közben semmilyen visszajelzést nem adott az MI, néha már kételkedett abban, hogy egyáltalán működik. Mikor végre kézhez kapta az üzenet szövegét és izgatottan olvasni kezdte megszűnt körülötte minden.

Egy értelmes és fejlett civilizáció üzenete érkezett a Földre és ő olvashatja először. Az üzenet rejtélyes volt, az üzenet küldője azt kéri attól, aki kézhez kapja, hogy tartsa titokba, mert veszély fenyegeti a civilizációjukat. A kapcsolat nem derülhet ki, mert az a Földiek létét is fenyegeti. Világokat felfaló, mindeneket elsöprő fergetegről írt az üzenet küldője, akit Zakariás magában Emmának nevezett el. A szófordulatok, számára egyértelműen azt sugallták, hogy nőnemű az író, de azzal a névvel nem tudott mit kezdeni, ami aláírásként állt az üzenet végén. Még kimondani sem tudta volna. Ha a kapcsolat létrejöttét érzékeli a fergeteg, mindkét világ elvész érvelt az üzenet. Az üzenet végén megadta a fényfrekvenciát, amin keresztül várta a választ. Mivel Zakariás nem tudta, hogy a Földi kormány hogyan reagálna egy ilyen felfedezésre és egy ilyen üzenetre, úgy döntött addig nem jelenti amíg nem tud meg többet az idegen civilizációról és a rá leselkedő veszélyről. Már csak két nap volt a váltás érkezéséig, Zakariás eltökölte, hogy ez alatt az idő alatt megpróbálja a lehető legtöbb információt összegyűjteni a másik civilizációról. Tudta, hogy MI-nek több óra lesz lefordítani az üzenetét, mert még kevés adat áll rendelkezésre az idegenek nyelvéről. Ám ahogy minél több üzenet érkezik annál gyorsabb és könnyebb lesz a folyamat. Megfogalmazta a kérdéseit és utasította a fordító MI-t, hogy kezdje meg a fordítást, majd annak végeztével küldje el a megadott koordináták felé. Amíg az MI dolgozott a csillagtérképet kezdte ellenőrizni, hogy megtalálja azt a bolygót, ahonnan az üzenet érkezhett. Az üzenetet hozó fénynyaláb foton sűrűsége segített megállapítani milyen messziről jöhetett üzenet. Az irány egyértelmű volt, a szóródást pedig egy gyerek is ki tudja számítani, ha a távolságot már ismeri. Talált is 21 fényévnire egy M osztályú bolygót az AN309-T rendszerben, bővel a lakható övezeten belül. Az adatbázis szerint ez a rendszert már többször letapogatták a hivatal működésének 38 évében soha nem találtak életre utaló jelet. Ráirányította a bolygóra a spektrográfot ami színképelemzés alapját több információval tud szolgálni Zakariásnak. Az elemzés alapján nem látott vizet a bolygó felszínén, furcsa, de nem ismerhet minden életformát, kialakulhatott egy olyan életforma, aminek nincs szüksége H₂O-ra. A hőmérséklet eltérés a napos és árnyékos oldal között több mint 75 Celsius fok, ez elég nagy eltérés, de csak az emberi faj számára. Közben a fordító MI jelzett számára, hogy elkészült a feladattal és útjára indította az üzenetet. Zakariás úgy döntött ideje aludnia, de mielőtt lepihen az ürteleszkópot átfordítja az AN309-T felé. A számítógép jelezte, hogy hat és fél órába fog telni a művelet. Ennyi alvás bőven elég, gondolta Zakariás.

Már csak egy nap a váltás érkezéséig.

A fordító MI fülsiketítő hangon adta tudtára, hogy üzenet érkezett. Nem állította át a hangot az első üzenet érkezése után, mert nem számított válaszra. Ahogy a fordító monitora felé vette az irány, egy pillantással nyugtázta, hogy a teleszkóp sikeresen irányba állt. Az üzenet még furcsább volt, mint az első, az írója biztosította Zakariást, hogy régóta figyelik a Földet de nem mertek kapcsolatba lépni vele, mert nem hitték, hogy elég érett egy barátságos kapcsolatfelvételhez a Földi civilizáció. Emma kérte Zakariást, hogy egyelőre még tartsa titokban a kapcsolatfelvételt, mert azt látják, hogy a Föld még nem készült fel. De Zakariás segítségével Emma elő tudja készíteni a tökéletes kapcsolódást a két civilizáció között. Zakariás az üzenetében megígérte, hogy Emma engedélyéhez köti a hivatal vezetőinek értesítését és egyúttal azt is kérte, hogy 2 hétig ne üzenjen Emma, mert a váltása nem olyan megértő, mint ő. Az üzenetet az MI-re bízva, átadta magát az ürteleszkóp általa adott képek látványának.

Álomba illő képeket kapott a bolygóról, a színek kavalkádja és szimmetrikus elrendezése szinte nyugtatóan hatott rá. Csodálta a bolygót és nem értette, hogy nem figyeltek fel rá a csillagászok. A számítógép szerint

még nem volt elnevezve a bolygó, mintha eddig senki nem látta volna. Zakariáson állt a lehetőség, hogy nevet adjon egy égi szépségnek. Adonisz-1-nek nevezte el magában. Az adatbázisban nem merte rögzíteni a nevet, mert akkor bárki felfedezheti és kérdőre vonhatják. Ha kiderülne, hogy talált egy életre alkalmas bolygót és nem jelentette szigorú büntetés várna rá. Titokban kell maradnia mindenáron. A fordító MI-t utasította, hogy az elmúlt 3 nap logjait törölje, a spektrográf előzményeit kézzel kellett törölnie, az ürteleszkópot egy taláalomra választott pontra irányította. Elégedett volt, úgy érezte sikerül a nyomokat eltüntetni. A fontos adatokat, amelyek az újbóli kapcsolatfelvételhez szükségesek, lementette a saját személy adattárába. Ide csak komoly indokkal tekinthet bele a Hivatal.

Két hét nyomasztóan sok idő, ha egy bizonyos dátumot várunk megrögzötten. Zakariás szembesült ezzel a lélekölő gonddal. A baráti beszélgetések felszínessé és terhessé váltak a számára. Családja, felesége nem volt így a magány, amit máskor imádott, most majd megőrjítette. Ha otthon volt, csak a titokzatos Emmára gondolt, aki veszélyben volt, személyes adattárából előhívta a bolygóról készült képeket és próbálta megfejteni a titkot, ami veszélyeztethet egy ilyen csodálatos teremtményt. Igen, élőlényként gondolt a bolygóra. Amikor a barátaival volt, úgy érezte mindenki az ő titkár akarja kifürkészni. Dühítette Zakariást, hogy milyen butaságokról tudnak csacsogni, mikor egy karnyújtásnyira egy csoda várja őt. Munkájában sem talált örömet, csak az érdekelte a főnökét, hogy mennyi tisztítja le a vezérlőáramköröket. Nem tudhatja, hogy ennél sokkal csodálatosabb dolog vár Zakariásra. A barátai gyorsan letettek arról, hogy hívják magukkal Zakariást, aki mindenkinben csak a hibát kezdte látni, minden esemény számára csak egy újabb időrablás volt. Zakariás tudta, hogy a titok tehet az új viselkedéséről, de szavát adta Emmának, és ő befogja tartani bármi történjen is. Kényszerű pihenője a várt két hétről, négyre növekedett egy apró hiba miatt. Ottó, Zakariás földi karbantartó munkatársa eltörte a jobb kezét egy műhold motorjának kiszerezése közben.

Az orvosok egy órával a baleset után összeforrasztották a csontot, de kimerültséget állapítottak meg Ottónál és haza küldték két hétre pihenni. Zakariás alig akarta elhinni a főnökének, hogy nincs más, akit beoszthatna helyettesíteni csak ő.

- Biztos, hogy pikkel rám – gondolta Zakariás, miközben elhagyta a dagadék irodáját. Gondolatban mindig így hívta a főnökét, ha dühös volt rá. Ezt természetesen nem mutatta soha, hisz szüksége volt erre az állásra.

Nehezen teltek a napok, a munka nem volt nehéz, de egyedül nagyon unalmas. A barátai valamiért elhidegültek, nem hívtás sehova, pedig tudta, hogy minden este a helyi bárban isznak és beszélgetnek. Hiányoztak, de ő nem tett semmit, amivel megbántotta volna őket, így hát várt, hogy észhez térjenek és újra hívják őt is. Egyedül menni nem volt kedve, nem akart ismerkedni idegenekkel. Így inkább otthon számolta a perceket amíg újra mehet a Hermes-re. A munka egyre rosszabb lett, nehezen koncentrált, dühítették a technikusok. Olyan apró hibákkal fordultak hozzá, amit egy csecsemő is meg tudna oldani. Amikor ezt szóvá tette persze őt hibáztatták az összeférhetetlen stílusára hivatkozva. De este, amikor hazaért csodálhatta az Adonisz-1-ről készült képeket. A hobbiját szinte teljesen elhanyagolta, Emmával folytatott rövid beszélgetései jártak a fejében.

Kezdődik

Eljött végre a kényszerű száműzetésének vége, elindult a kapszulában a Hermes felé. Szerencsére a váltás után minden személyes holmiját úgy találta ahogyan otthagya négy hete. Az állomás ablakából nézte ahogy a váltás technikus elhagyja dokkot és lassú ereszkedéssel megindul a Föld felé. Megvárta, hogy apró pontá zsugorodjon a kapszula és utasította az MI-t, hogy üzenetet akar küldeni az Adonisz-1 felé. Már elmondta, hogy mit vár a géptől amikor eszébe jutott, hogy minden üzenet küldéséhez szükséges adatot törölt a gépekről. Kis idővesztésig amíg a személyes tárból vissza másolja a központi gépre az adatokat. Másolás sokáig tartott, közben böngészte a log fájlokat, amit talált megdöbbenett. Hozzáfért az üzenetnek négy héttel

ezelőtt, hogy az kódot futtasson a központi gépen. Ebben a pillanatban jelzett a fordító MI, hogy üzenet érkezett, Emma mintha megérezte volna, hogy ő van a fedélzetén. Mohón falta a szavakat, bizalom, erő és odaadás süttött az üzenet tartalmából. Csak ők ketten, Emma és Zakariás képesek megmenteni mindkét civilizációt a pusztulástól. Emma pontos utasításokkal látta el Zakariást, hogy a számítógépeken futó programokat hogyan hangolja át és adjon számára hozzáféréseket. Ebben semmi furcsa nem volt, mert úgy érezte, hogy Emma sokkal jobban érti és tudja milyen védekezésre van szükség, így megbízott benne. Emma elkezdte felkészíteni Zakariást, hogyan tudassa a Világ Kormányával, hogy idegen civilizáció lépett kapcsolatba a Földdel. Nem engedte, hogy a Hivatalnak jelentést tegyen, Emma szerint a bürokrata csak lassítanak a kapcsolódást és nem értenék meg, hogy gyorsan kell cselekedni. Nincs idő mindent végig gondolni, számolgatni, latolgatni. A két civilizációnak gyorsan és hatékonyak kell egyesülnie, mert a két tudás és ismeretanyag lehet csak elegendő a fergeteg legyőzéséhez. Nem volt nehéz meggyőzni Zakariást, érezte Emma szavaiból süttő sürgetést és a vágyat, hogy a két bolygó népe egyesüljön. Az egészséges kételkedést nem engedte magához a fiú, akarta, hogy a lány szavai igazak legyenek. Máskor, mással folytatott beszélgetés esetén felmerült volna benne, hogy firtassa magában a másik motivációját, szándékait. Jelen helyzetben, vagy a beszélgető partner személye miatt ezek a kérdések messzire kerültek. Hitt, mert hinni akart.

Úton

Az űrhajót 3 hét volt felkészíteni az útra, önkéntest szerezni még könnyebb és gyorsabb volt. Zakariás jelentkezett és meggyőző erővel adta elő, hogy más nehezebben értheti meg az igeneget, mert ő már több beszélgetést is folytatott velük. A Világ Kormány engedélyezte, hisz az üzenet korongok célba juttatása valójában a hajó feladata volt. Személyzet csak az ellenőrzések miatt kellett a fedélzetre. A hajó nem volt nagy, de a legújabb fejlesztésekkel volt tele. Egy kicsiny pihenőszoba volt a háló, ebből nyílt egy akkora zuhanyzó, amiben éppen elfért Zakariás. Mivel minimális vízfelhasználással és magasnyomású levegővel tisztította meg a bőrét így nem is volt szükség nagyobbra. A hajó levegője tökéletesen baktérium és csírámentes volt így a fürdés csak az elhalt hámsejtek eltávolítására szolgált. Hála a központi MI-nak nem volt sem meleg és az sem fordulhatott elő, hogy akár a páratartalom eltért a tökéletesen optimálistól. A vezérlő meglepően kicsi volt, és mindössze egy számítógép monitor kapott helyet benne. A kijelzőn folyamatosan futottak a hajó és a közvetlen környezete információi, emberiszem belesajdult, ha sokáig figyelte A beviteli periféria egy gömb volt semmi egyéb, a felkészítő technikustól tudta Zakariás, hogy egy teljesen új kísérleti technológia. Elvileg elég volt a két kezét a gömbre helyezni és létre jön a kapcsolat közvetlenül az MI-al. Azt mondták neki, hogy nem egy programozott felületen keresztül érheti el a hajó különböző moduljait, hanem úgy fogja érezni mintha a saját testének részei lennének. A gyorsítás sem fog máshogy működni mintha a lábai ösztönöznék gyorsabb lépésre. El sem tudta képzelni a dolgot, de a kiképzése során még nem volt teljesen kész az MI oktatása és nem merte a Hivatal megkockáztatni az idő előtti kapcsolatot ember és gép között. Végül is lesz elég idejük összehangolódni, gondolta Zakariás. Az indulás zökkenőmentesen sikerül, hála az új technológiának, amit megpróbált megérteni Zakariás, de pár nap után inkább csak elfogta, hogy működik és kész. A Földi Űrhajófejlesztési Hivatal munkatársa magyarázta, hogy a szükséges szökési sebesség elérését, ami 28400 km/óra úgy tudják elérni mindössze 17 másodperc alatt, hogy a teljes hajó szubatomi részecskéit, kontrolláltan a nulla pontos energiamezébe léptetik, majd egy másodperccel később kiléptetik onnan. A Föld gravitációs mezőjében tartózkodva ez másodpercenkénti 1640 km/óra gyorsulással jár, minden be és kilépés. Ha eléri a hajó az első kozmikus sebességet akkor ezek a nulla energiamezős belépések, mindig arra bolygó vagy csillag gravitációjához igazodnak, amely vonzással van a hajótestre. Naprendszer elhagyva pedig a hajót az automatikus pilóta rendszer közel a fénysebességére tudja gyorsítani, így 24 év alatt céljához érhet Zakariás. Addig a Földön csak 3 év fog eltelni az otthon maradók számára. Alig várta, hogy kikerüljön a Neptunusz árnyékából és üzenetet tudjon küldeni Emmának. Nagyfokú izgalommal és egy csekély félelemmel helyezte a kezét a MI periféria gömbjére. Az érintés pillanatában nem történt semmi, épp csak elkezdett terjedni a

testében a csalódottság érzése amikor megérezte a változás. Mintha csillag robbant volna a szeme előtt úgy tűnt el a valóság, ám mielőtt bántani kezdte volna a szemét, a fényhatás eltűnt, ott ült újra az irányító teremben. De az érzékei kiterjedtek, olyan dolgokat érzékelt, amiket eddig nem. És még is amikor egy érzetre kezdett koncentrálni azonnal tudta, hogy mi az. Érezte a fúziós erőmű maghőmérsékletét, érezte és tudta, hogy mi az, amit érez. Érthetetlen volt, de magától érthetődő. Érezte a csillagport a bőrén ahogyan suhan előre, érezte a nap hevét a hátán. Elegendő volt arra gondolni, hogy beszélni akar az Adonisszal és látta maga előtt a Jupitert ahogy ezt megakadályozza. Ijedten kapta el a kezét a gömbtől, megkell még szokni ezt az új érzést. Csak órákra volt a Jupitertől amikor végre jelzett a központi MI, hogy lehetségessé vált az üzenet küldés az AN309-T felé. Megfogalmazta az üzenetét, ami elég személyesre sikeredett, úgy érezte az üzeneteken keresztül elég jó sikerült megismernie Emmát. A Földön senki nem tudta megjósolni sem, hogy mi vár majd a magányos utazóra mikor megérkezik a célbolygóhoz, de Zakariás érezte, hogy minden jól fog menni. Így boldogan tért vissza a hobbijához, a hajót pedig rábízta az automatikus pilóta rendszerre. Mindennap próbát tett az MI-al, egyre több alrendszert sikerült megkülönböztetnie, míg az elindulás 276. napján a tudatában megszólalt egy hang. Kissé akaratos, követelőző volt, tudni akarta mire kíváncsi Zakariás. Az MI valódi tudata eddig bujkált, tudatosult a fiúban.

- Próbálok ismerkedni a hajó részeivel. -felelt Zakariás.
- Nem kell hangosan kimondanod elég, ha elgondolod a válaszod. -mondta az MI
- Értem, de egyelőre nekem így természetesebb, miért nem jelentkezted eddig? Már nagyon sokszor kapcsolódtam a hajóhoz.
- Nekem nincs dolgom veled, a feladatom a hajó biztonságban való célba juttatása.
- Akkor most miért fedted fel magad?
- Kíváncsivá tettél, meg akartalak ismerni.
- Érezhet egy gép kíváncsiságot?
- Nem, valójában nem érezhetek semmit. De a programomba lefojt változást ezzel az emberi érzelemmel tudom a legpontosabban leírni.
- Értem, hogyan működik a kommunikáció közöttünk és hogyan kapok adatokat a hajóról?
- Az emberi idegrendszerhez kapcsolódom az ujjaidon keresztül. Az emberi ingerület átvitel elektromos áramon keresztül valósul meg. Ha elég érzékeny szenzort helyezünk egy ilyen idegvégződés közelébe akkor mérhetővé válik minden az emberi testben véghez ment változás. Amikor az agyad akar valamit az emberi test perifériái irányába kérdéseket indít elektromos jel formájában, ezeket az én perifériám érzékeli, dekódolja és válaszokat is ad rá. Így az ujjadon keresztül válaszolok az agyadnak, ha épp arra kíváncsi vajon hány fok van odakint. Mivel az agyad a testedtől kapja a választ ezért úgy ítéli meg, hogy a testeddel történik meg. Így te valójában érzed, hogy hány fok van odakint nem pedig válaszként kapod.
- Értem, ezt át kell gondolnom. Köszönöm -zárta a beszélgetést Zakariás

Visszatért a mindennapos tevékenységeihez és próbálta megemészteni a hallottakat. Nem is tudta, hogy a Föld már ilyen fejlett technológia birtokában van. Valószínűleg katonai fejlesztés lehet. Legközelebb meg is kérdezem, hogy vannak-e fegyverek a hajón, tökélt el magában. Pár napnak el kellett telnie mire újra kapcsolódni mert a MI-hoz, titkon attól félt, hogy az képes a gondolatait átformálni, úgymond irányítani őt. Ahogy sejtette nemleges választ kapott a fegyvereket firtató kérdéseire. A gondolat átvivő technológiával kapcsolatban is homályosan megfogalmazott válaszokat kapott. Igazán olyan érzése volt, hogy az MI nem segítő kész vele, persze válaszolt a kérdéseire, de mintha csak a kötelező minimumot mondta volna el. Eszében sem volt kifejtetni a válaszait csak ha külön kérte erre Zakariás. De az ember ismeretlen témával találkozik nem tudhatja mik azok a kérdések, amiket fel kell tenni a pontosabb megértéshez, a gép pedig nem segítette őt. De mivel sokoldalú volt és tájékozott, tökéletes beszélgető partner volt. Az Ádám nevet kapta Zakariástól, tetszett az MI-nak a név, főleg miután Zakariás elmondta kiről nevezte el. Egy idő után már nagyon unalmas volt a hajó által tudott nyújtani vizuális érzék. Ádám felvetette a lehetőséget, hogy az adatbázisában található

adatokból megpróbál ez olyan vizuális valóságot teremteni Zakariás köré, ami feldobhatja a napját. Amolyan rövidre szabott vakáció. De csak olyan hely jöhet szóba, amit Zakariás még nem látott, mert a pusztá adatokból teremtett valóság, soha nem tudja majd felvenni a versenyt a valósággal. Tehát egy olyan hely, amit Zakariás már látott a saját szemével a gépi képzelet alapján nem fognak hasonlítani. Egy újabb dilemma örölte a fiút, ha elfogadja Ádám javaslatát, vajon mennyit fog eltölteni ebben az elképzelt világban, és mennyire fogja még szürkébbnek látni a valóságot. Talán egy idő után már csak az agyában lévő helyen fogja jól érezni magát? Megállapodott Ádámmal, hogy csak hetente 2 órát fog az MI generálta világban vakációzni, Ádám egyoldalúan megszakítja a kapcsolatot, ha pedig a megbeszélteken kívül akar csatlakozni akkor azt megtagadja tőle. Bár a csatlakozáskor Zakariás teljesen elveszíti az időérzékelését, bízott Ádámában. Így könnyebb volt elviselni a bezártságot és az egyedüllétet.

Naponta váltott üzenetet Emmával.....

Érkezés

Az AN309-T naprendszerbe érve a hajó hajtóművei üvöltve kezdték meg a fékezési manővert. Kisebb volt a gravitációs tér, mint amire számítottak a technikusok a hajó pályájának kiszámításakor. Úgy tervezték, hogy a központi csillag eléggé le tudja lassítani a hajót, hogy fölösleges üzemanyag használata nélkül is pályára állhasson a hajó a cél bolygó körül. Ez a hiba a hajó teljes tartalék üzemanyagának a felhasználásába került Zakariásnak. A központi csillag megkerülése közben a központi MI jelezte, hogy űrhajó érkezik a rendszerbe. Ismeretlen meghajtó mintázata miatt Zakariás azt gondolta, hogy az Adonisz-1 lakóinak technológiáját látja. Lassan megkezdte a közeledést a cél bolygóhoz, hajója jelezte, hogy egy űrállomást kering a bolygó körül. Látszólag primitívebb technológia építette, mint a közelgő űrhajó. Másfél parszekre járt az Adonisz-1-től amikor üzenet érkezett Emmától. A hajó irányítását átveszi és kéri Zakariást, hogy nyugodjon meg valamint bújjon az űrruhájába, mert nemsokára elindul hozzá az űrállomásról. Válaszolni már nem volt lehetősége, mert a központi MI nem reagált az utasításaira, ugyanakkor a hajó megkezdte a fékezést a teljes megálláshoz. Az űrállomáson kinyílt egy zsilip és egy alakot látott kibújni rajta, aki megindult a hajója felé. Zakariás megdöbbenve állapította meg, hogy ember szerű teremtményt lát az űrbe siklani. Legalábbis a végtagjai száma és elrendezése a törzsön, határozottan emberhez tette hasonlónak. Óráknak tűnt az idő amíg Zakariás hajójához ért az idegen, így bőven volt ideje az űrruhájába bújni. Nem ment könnyen, a Földön próbálta utoljára, a teljes útja alatt nem volt rá szükség, nem is gondolt rá, hogy gyakorolja a felvételt. A lény megérkezett a hajóhoz, az MI pedig készségesen beengedte a zsilipen keresztül. Zakariás nem értette hogyan képes irányítani az ő számítógépét az idegen, de nem is sokat törődött vele, mert az izgalma annál nagyobb volt. Megtörténik az első ötödik típusú találkozás és ennek ő a részese. Valójában -javította ki magát- az ilyen típusú találkozás nem igen van még meghatározva, mert az ötödik, ha az idegenek egyoldalú kapcsolatot részesítenek az emberekkel, viszont a hatodik már konfliktusos találkozót jelent. Így hát 5 és fél típusúnak nevezte el magában Zakariás. Közben megérkezett az idegen a központi irányító terembe, határozottan ember formája volt, függőlegesen nyúlt törzsének alsó kettő végtagja a hajó talaját érintette. Másik pár végtagja pedig törzsének felső részéből nőtt ki és körülbelül a törzse hosszával volt egyenlő. A törzse függőleges irányának tetején kerek kinövés, amit az emberek fejnek neveznek. Így álltak ők hosszú percekig, az ember és egy idegen rendszer szülötte. A sisakjaik fényvédő bevonata miatt egyikük sem látta a másik arcát. Zakariás saját érzéseit értette, ő nem mozdult mert végre eljött a pillanat amire oly régen vágyott, nem merte megtörni a pillanat nagyszerűségét. De a félelem is ott volt benne, hogy az idegenek egy szempillantás alatt át tudták venni a hajója irányítását. Nem tudhatták mennyi ember érkezik Zakariással, mégis csak egy lény szállt át a hajójára. A lény törte meg a tökéletes pillanatot, lassan felemelte a felső végtagjait, lassan megfogta a fején lévő sisakot és elkezdte lehúzni. A sisak alól egy hosszú szőkehajú, barna szemű, hosszúkás arcú nő tekintett vissza Zakariásra, aki a meglepetéstől elfelejtett levegőt venni.

- Maga ember? -kérdezte miután képes volt levegőt venni.
- Nem látszom annak? -kérdezett vissza a lény, meleg dallamos hangon, tökéletesen ejtve a szavakat
- Vedd le a sisakot, nem kellett kicserélni a hajód levegőjét, mind a kettőnk számára belélegezhető

Zakariás alig hitt a fülének, lassan gyámoltalanul elkezdte levenni a sisakját, a lény igazat mondott, a hajó levegője nem változott meg. Talán csak melegebb lett.

- Ki maga? -találta meg a hangját Zakariás.
- Nyugodtan hívj Emmának, már megszoktam, hogy ezen a néven gondolsz rám. Az én nyelvemen ismert nevem neked úgysem mondana semmi.

Lassan és kíváncsian forgott körbe az irányító teremben, minden műszert, kijelzőt tüzetesen megnézett, mikor körbefordult Zakariásra nézett:

- Van valami ennivalód? Éhes vagyok. -olyan természeteséggel közölte mintha most érkezett volna haza.
- Maga irányítja az űrállomást? Hányan vannak rajta? -tódultak a kérdések Zakariás szájára
- Nem én irányítom, magát irányítja. Természetesen egyedül vagyok rajta. Ha én ott vagyok nem is kell másnak is ott lennie -válaszolta Emma
- Egy ekkora űrállomáson teljesen egyedül? Mit jelent, hogy magát irányítja?
- Igen, mondom, ha én ott vagyok másnak már nem kell ott lennie. Mit jelentene, hogy magát irányítja, hát azt teszi, ami szükséges. Szóval van valami ennivalód? Éhes vagyok.

Zakariás zavartan elkezdett kibújni az űrruhájából, nem értette Emma válaszait, de mivel ő is éhes volt nem látta akadályát, hogy együtt ebédeljenek. A lány is elkezdte magáról lefejtetni a saját űrruháját, Zakariás nem tudott odanézni. Hibátlan alakja volt a lánynak, kicsi formás mellein legeltette a szemét, aztán elszégyellte magát és fontoskodón kezdte nézni az egyik kijelzőt. Furcsa volt elképzelnie, hogy a lány számára a test rejtegetése értelmetlen gesztus – hisz azt, amit a ruha eltakarhatna, úgyis mindenki ismerte már, aki valaha kapcsolódott hozzá. Zakariás szégyene a sajátja volt, Emmáé nem is létezett. Mikor végzett elindult a raktárba konzervekért, visszaérvén a lányt a spektrográf előtt találta, előre hajolva figyelte az Adonisz-1-et. A fiú megállapította, hogy talán kissé nagyobb feneke van a lánynak az átlagosnál, de hibátlanul kerek. Élvezte a lopott másodperceket amíg gyönyörködhetett a lány alakjában úgy, hogy az nem tudott róla. Megköszörülte a torkát és intett a fejével a lánynak, hogy ideje asztalhoz ülni. Csendben ettek, láthatólag a lánynak ízlett az étel.

- Hányan lakják a bolygót? -törte meg a csendet Zakariás
- Majd Gam mindent elmond neked. Ő fog válaszolni minden kérdésedre -a lány fel sem nézett az ebédjéről
- Kicsoda Gam, mikor találkozhatok vele? -Zakariás kezdte elveszíteni a türelmét.
- Hát Gam az Gam. Majd akkor találkozol vele, ha ő felkészült. Nagyon sok dolga van.

Zakariás érezte, hogy nem megy semmire azzal, ha türelmetlenül beszél a lánnyal, biztos, hogy ő is csak azt teszi, amit parancsba kap. Alig várta, hogy a szemeközé nézzen ennek a Gamnak. Nem elég, hogy egy lányt küldenek egy idegen civilizáció küldötte elé, még arra sem veszik a fáradságot, hogy olyat küldjenek, aki információval láthatná el az érkezőt. Észbe kapott, hogy ezért a Földön büntetést kapna, nem értette, hogyan juthatott ilyen lekicsinylő gondolat az eszébe, pedig soha nem tartotta magát szexistának. A lány közben végzett az ebéddel, és nyújtózkodva kezdett újabb felfedezésbe a szemével. A hajó ebben a pillanatban megremegett, a hajtóművek működésbe léptek és a hajó elindult, lassan siklott a bolygó felé.

- Mi történt?

- Gam kész fogadni téged ezért utasítottam a hajód, hogy szálljon le a bolygó felszínén. -válaszolt Emma könnyeden.
- Visszamész az úrállomásra, vagy leszállsz velem?
- Szeretnéd, ha veled maradnék?
- Azt hiszem igen, végül is veled találkoztam először. Biztonság érzetet adsz nekem. -mondta Zakariás, de butának és sebezhetőnek érezte magát ahogy ezt kimondta
- Jó akkor együtt szállunk le. -nyugtázta a lány

Közben a hajó éles iránnyal kezdett süllyedni. A biztonságos 34 fok helyett legalább 58 fokon süllyedt a bolygó felé. Kizárt, hogy a hajó hőpajzsa kibírja a terhelést, bár sokat fejlődött a technika, Zakariás emlékezett, hogy azt tanulta, hogy az űr megismerésének kezdetén még kerámiával készítették a hajók hőpajzsát. Ma már titánium-volfram ötvözetből készül, így már ellenáll az akár 2000 Celsius fokos hőterhelésnek is. De az 58 fokos süllyedés akkor is sok, amikor ezt szóvá tette Emmának az megnyugtatta, hogy majd a bolygó vigyáz rájuk. Valószínűleg nem tudta a nyelvet megtanulni tökéletesen, ki tudja mire vagy mire gondolt miközben a bolygó szót használta. De nem tette szóvá, majd Gammal beszélve okosabb lesz.

Találkozás Gammal

A leszállás pont olyan simán ment, mint ahogy Emma ígérte. A hajó köré gyűlő emberek mind félmeztelenek voltak és félelem nélküli kíváncsisággal nézték az ismeretlen hajót. Zakariás 23 évet töltött a hajón, ez alatt az idő alatt ez a hajó az otthonává vált. A Földön megszokta, hogy egy embernek csak annyi élettér jár amennyit a beosztása alapján kiérdemelnek. Az ő beosztása csak egy két helyiséget befogó 30 nm-nyi lakásra volt elegendő. Így neki nem hozott nagy változást a hajón való élet, igazából még jobb is volt, mint a Földön. Nem volt rákényszerülve, hogy interakcióba lépjen más, akár idegen emberekkel. A hajó volt számára az életet adó biztonság, maga a való élet. Nagyon neheze esett kilépni a bolygóra, úgy érezte elhagyja a biztonságos életét és többen nem lesz olyan amilyen eddig volt. De Emma megfogta a kezét és gyengéden maga után húzta a harmattól még nedves füre. Zakariás ettől a mozdulattól érezte, hogy biztonságban lesz a bolygó felszínén bárkik is a lakói. A bámészkodók ezt a pillanatot választották, hogy egyesével elsétáljanak. A hajó leszállt és a lény, aki kilépett belőle hasonlatos volt öhozzájuk. Minden titokzatossága elmúlt, amitől érdekessé vált a szemükben. Ketten maradtak Emmával, egy pillanatra az az illetlen gondolat merült fel Zakariásban, bár csak örökké tartana ez a pillanat, ahol ők ketten vannak egy egész világon. De tudta, hogy Gam vár rájuk és abban sem volt biztos, hogy a lány hogyan érez ő iránta. Bár azok az oldalról elkapott pillantások mintha bízatták volna, hogy öntse ki a szívét, de nem volt biztos benne, hogy a hosszúra nyúlt magánya miatt vonzódik a lányhoz vagy ez valami sokkal többnek a kezdete. Így sétáltak ők, együtt, át a mezőkön egy távoli helyre, amit onnan, ahol voltak még nem láttak. A természet körülöttük gyönyörű volt, a fiú soha nem látott még érintetlen vadont. A növények mintha önszántukból hajoltak volna el a lány útjából, féltek kárt tenni benne, vagy a ruhájában. A vadak kíváncsi, barátságos tekintettel követték útját. Nem rezdültek meg mikor elhaladtak mellettük, az őzek békésen legeltek tovább egy szürke bundás nyúl napoztatta a bundáját. Minden olyan békés és nyugodt volt. A látóhatár aljában feltűnt egy kunyhó, oda igyekeztek. Megnyugodott Zakariás, hogy feltűnt a céljuk ugyan akkor kissé csalódott is volt, mert ez egyben talán a közös útjuk végét jelentheti. A kunyhó előtt egy középkorú dús rövid hajú férfi ült, ősz haja meleg barna szeme, élesen metszett orra, bölcsességet sugallt. Látszólag ügyet sem vett az érkezőkre. Barna bőre, és kidolgozott felsőteste mutatta, hogy nem veti meg a szabadban végzett sport örömeit. Emma intett a fiúnak, hogy üljenek le Gam melletti padra. Zakariás nem számolta a percek, de végtelennek tűnt az idő amit így töltöttek, néma szemlélődéssel.

- Üdvözllek Zakariás -törte meg a csendet Gam – nagyon vártuk már az érkezésed. Tudtuk, hogy időben érkezel.

- Üdvözltem Uram -Zakariás mérges volt magára, hogy semmi nem jut eszébe, amivel megkezdhetné a beszélgetést. Pedig annyi kérdése lenne, de Gam tekintete mindent kitörölt a fejéből.
- A nevem Gam, kérlek ezen a néven nevezd. Nehéz feladatra érkezél Zakariás, de minden segítséget megadok neked, hogy ezt a feladatot tiszta és teljes információk alapján ismerd meg.
- De én azért érkeztem – kezdte az ellenvetését a fiú – hogy a civilizációnk egyesüljenek. Minden tudást, amit népem birtokol a hajómon őrzöm és célom, hogy ezeket átadjam.
- Nincs olyan tudás a birtokokban, amivel mi nem rendelkezünk – állította a férfi.
- Már ne haragudjon, de abból, amit láttam a bolygójukból lehetetlen, hogy a fejlettség olyan szintjén álljanak, mint a Föld. – próbálta udvariasan megfogalmazni kétségeit a fiú.

Lám a ház sem vonultatja fel azokat a civilizációs kényelmi megoldásokat, amiket otthon megszokott. Sem a bolygóhoz közeledve sem a felszínen sétálva nem ismert fel ipari tevékenységre utaló jeleket. Igazából a rendszerbe való belépéskor elfogta a kétség, hogy biztosan innen fogták a jeleket. Egyedül az űrállomás volt, ami miatt elfogadta a tényt, hogy innen üzentek a földnek. Lehetetlen, hogy azonos szinten álljanak, mert bár Emmán űrruha volt, de a helyiek félmeztelen voltak.

- Mindenre választ fogsz kapni, tudom, hogy nem szokásod prediktív információk alapján döntés hozni és véleményt alkotni, kérlek ne most kezd el. – szólalt újra meg a férfi. Hangja a bölcs szülőéhez hasonló, nem dorgálni akart, csak rámutatni a hibára.
- Legelőbb azt kellene tisztáznod magadban, mit is tartasz fejlődésnek. Mi a fontosabb, számodra a házzal kapcsolatban? A funkciója az, hogy megvédje a magántulajdonom a környezet viszontagságaival szemben. Van egy pár számomra kedves festmény, nem tenne jót nekik, ha eső áztatná őket, márpedig az esőnek esnie kell akkor is, ha én épp nem akarom. Kell egy hely, ahol alhatok és megvédem a testem a lehűléstől álomban. Mert ha a természet növényeinek szükséges, hogy a hajnal eső előtt lehüljön a levegő, azért, hogy jobban fel tudják szívni az eső vizét, ki vagyok én, hogy ezt megakadályozzam? Nem ez a szerepem itt, jelenleg a döntések meghozója vagyok, a feladatom, hogy a bolygó érdekét képviseljem. De ha ez kihatással van más civilizációkra a galaxisban akkor meg kell találnom a helyes utat a legkisebb beavatkozás elvének mentén. – lágy hangon magyarázott a férfi a fiúnak.

Zakariásnak már zsongott a feje, csak olyan dolgot halott, amiket első pillanatra semmi értelme nem volt. Megtudta, hogy az Adonisz-1-et egykor egy virágzó technokrata civilizáció lakta, akik a Földről menekültek el. Énokkal ezelőtt történt mindez, a Földi írott történelem nem is emlékezik már azokra az időre. Nyoma sincs már az emlékének. Az Adonisz-1 viszont időben felismerte a környezetszennyezés káros hatásait és drasztikus változásokat eszközölt. Bevezette a születésszabályozást az egész bolygóra kiterjedően, megszüntette a pénzt és a magántulajdont. A bolygó nemzetei egy unióba tömörültek egy központi kormányzat irányítása alatt. Ez államosított minden vállalatot, a termelést csökkentették arra a szintre, hogy mindenkinek jutott, de nem volt túlermelés. A pénz elveszítette a jelentőségét, mert mindenkinek annyi jutott amire szüksége volt, de nem tudott felhalmozni. Generációkkal később a reprodukciós ráta 1.2 pontra csökkent így a bolygó populációja lassan csökkenni kezdett, biztosítva a fenntarthatóságot.

- Önként fogadta el mindenki, hogy ne legyen gyereke, vagy volt, aki tiltakozott? -szakította félbe Zakariás.
- Voltak, akik tiltakoztak. Az ő gyermekeik ugyanúgy megszülettek, mint másoké. A tanács nem büntetett, csak arányosan osztotta el a jövőt. -felelte Gam

A bolygó kormányzata egy milliárd emberben határozta meg a maximális létszámot. Ez, és a vállalatok és gyártó üzemek szétköltöztetése lehetővé tette, hogy az élhetetlen nagyvárosokból, kis településekre költözzenek ki az emberek. Azok a munkakörök, amiket távolból is lehetett végezni, még messzebb

sodródtak a civilizáció gerincétől, önálló farmokat és gazdaságokat létrehozva. Amikor a kormányzat a születésszabályozás legegyszerűbb és legjobban ellenőrizhető formáját bevezette már senkinek nem volt ellenére. Pete és spermium bankot hoztak létre, ha szükséges volt lombikban megalkották a genetikailag változtatott ugyanakkor hibátlan DNS-ű utódokat. Megszületésük után központi iskolákban részesültek nevelésben, az emberi kapcsolatok a nevelőikre korlátozódtak. A nevelőket szigorú ellenőrzés alatt tartotta a kormányzat, központi direktíva szerint a társadalom hasznos tagjának nevelték a gyerekeket. A pályaválasztásuk már a születésük pillanatában eldőlt, amelyik szakmából hiány jelentkezett oda célzottan nevelték a kiválasztott egyedeket. A bűnözés és az erőszakos cselekmények 2-3 generáció alatt teljesen megszűntek. Megszűnt az egyéni ambíció, helyét átvette a globális gondolkodás. Egyéni igény az egyéni szabadság megteremtésére szűkült. Amikor sikerült a legtöbb gyártási és bányászati tevékenységet automatizálni ez az igény még jobban felerősödött. Elfogadott nézetté vált, hogy az ember szabadsága annál nagyobb minél kevesebb élő vagy élettelen feladat korlátozza. Így felbomlottak az emberi kapcsolatok, az Adonisz-1 lakói teljes elszigeteltségben élték az életüket. A bolygó tanács fokozatosan csökkentette a fenntarthatónak ítélt bolygó létszámot, annak szellemében, hogy egy ember se korlátozza embertársát a szabadság élvezésében. A holografikus megjelenítő jobban elválasztotta az embereket egymástól, az energia a korábbiakhoz mérten szinte korlátlanul rendelkezésre állt, így nem volt akadálya kettő vagy több ember számára, hogy szinte egésznapos holokapcsolatot tartsanak fent egymással. A robotok végeztek minden munkát az emberek pedig élvezték ennek gyümölcsét. A robotok külső megjelenése, ahogy egyre jobban távolodtak egymástól az emberek úgy váltak egyre emberszerűbbé. Míg egyszerűen nem lehetett ránézésre megkülönböztetni az ember és a robot. Így vált tökéletes elszigetelődés mintája az Adonisz-1, tizenötezer farmon ugyan ennyi ember élete szabad és boldog életét a kiszolgáló robotjai társaságában.

- Ez nem magány -mondta halkán Zakariás, inkább magának, mint Gamnak-, ez pontosan az, amiben én éltem otthon.
- Tudom -felelte a férfi, és a hangjában először hallott valami együttérzésfélét Zakariás-. Ezért fontos, hogy halld a folytatást is.

Ám a naprendszer szélén elhaladó exoszoláris bolygó robbanása olyan mutációt indított el az emberi DNS készletben, aminek a hatásai csak hosszú évszázadok alatt fejtette ki a hatását. Mire a mutáció szembetűnővé vált az eredeti génkészlet már teljesen eltűnt. Az emberek agyában egy új szerv jelent meg amivel energiát képesek kinyerni a napból, és akaratukkal tárgyakat képesek mozgatni a gravitáció erejét használva. Bármilyen távolságból tudnak üzenetet küldeni és fogani. Így indult el egy új fejlődési irányba az Adonisz-1. Emmára nézett valami magyarázatért, de egy kedves mosolyon kívül nem kapott semmit. Már éppen kérdezni akart, de a férfi megakasztotta.

- Emma majd holnap megmutatja neked hogyan élünk. Mára legyen elég ennyi információ.
- Gyere, megmutatom a házam, ahol aludni fogsz. -mondta Emma

Némán hagyta, hogy a lány újra megfogja a kezét és gyengéd erőszakkal maga után húzza. Pár perc csendes séta után egy a másikhoz tökéletesen hasonló kunyhó körvonalai formálódtak a fák között. A kis házba lépve, Zakariás fura fémes anyagú tárgyakat fedezett fel a ház egy helyiségében. A tárgyak helyzete és elrendezése egyértelműen utaltak dísz tárgy mivoltukra. A szívérvány minden színét felvonultatta a tárgyak felszíne, némely színek túlsúlyban volt némelyek pedig alig látható mennyiségben pompáztak. De nem festék volt rajtuk és nem is a tárgy volt adott színű, Zakariás nem értette hogyan lehetséges. Figyelmét átterelte a másik szobára, amiben, egy ágy egy asztal és két szék. Ennyiből állt a berendezés, azon kezdett gondolkodni, ha ő itt alszik akkor a lány vajon hol fog?

- Hát itt, veled – válaszolt a ki nem mondott kérdésre Emma – valami probléma van ezzel? Annyi házunk van amennyire szükségünk van. Gondoltam, velem jobban éreznéd magad, mint Gammal, tévedtem? – évődött a lány.
- Igen, azaz nem. Úgy értem, persze veled.. ööö melletted jobban érzem magam. – komplett idiótának érezte magát, a lány mellett alig találta a szavakat – csak azon gondolkodtam, hol fogunk aludni hisz csak egy ágy van.
- Az ágyon, mind a ketten, úgy gondolom elférünk – és elkezdett kibújni a ruháiból.

A házban nem volt világítás, csak a néhány dísz tárgy fénye derengett halványan, ami csak arra voltak elegendők, hogy megzavarják az ember szemét. A sötétséghez a szem hozzászokik és a körvonalakat ki tudja venni, némely színt is képes érzékelni egy idő után, de a halvány derengés csak arra volt elég, hogy a színek megjelenjenek a felületen, amikre vetődik a fényt, ilyenkor a fény színét látja az ember, nem a felület színén. Ezért Zakariás még jobban zavarban volt, ahogy meglátta a lán hibátlan, mezítelen alakját ahogyan a derengő fény pirosra és narancssárgára festi. Nem volt több ideje nézelődni és ezt végig gondolni, mint pár másodperc mert a lány máris a takaró alól pislogott rá kíváncsi tekintetével. Nagyon zavarban volt, de úgy érezte, minden másodperccel, amit a lány szemének tüzeiben tölt, hiába van ruhában egyre meztelenebb. Erőt vette a szégyenérzete felett és ledobta a ruháit és bebújt a lány mellé. Az elvackolta magát a falfelé és másodperceken belül már csak az egyenletes szuszogását lehetett hallani. Zakariás feje tele volt kérdésekkel, amelyek préda körül köröző farkasonként hol közeledtek, hol távolodtak a énje központjához. De szerencsére gyorsan elnyomta az álom, ebben nagy segítségére volt a lány egyenletes légzésének hangja.

A titok kiderül

Reggel, szerencsére korábban ébredt mint a lány, így szégyenérzet nélkül tudta, magára húzni a ruhát. Éppen végzett az öltözködéssel amikor a lány felébredt. Álomittas tekintete, kócos haja, alvástól kissé duzzadt ajkai láttán Zakariás érezte, hogy a fényévekenyi távolság, az ismeretlen DNS ellenére ő férfi a lány pedig nő. Gyorsan tekintetét a még nappali fényben is derengést árasztó fémtárgyak felé fordította.

- Jó reggelt, menjünk együnk valami. – lépett a háta mögé az immár felöltözött Emma, akire mostantól képtelen volt csak egy lányként tekinteni.
- Jó reggelt neked is, mit eszünk?
- Nem messze van a központi ház, ahol kapunk reggelit.

Kellemes sétával indított nap jó kedvel töltötte el Zakariást, a múlt éjszaka gondolat farkasai messze jártak. Nem tudták követni a fiút a napfényre, ahova a lánnyal tartott. Nem szóltak egy szót sem egymáshoz, csak némán sétáltak a reggeli eső miatt nedves páfrányok között. A nap még alacsonyan volt, de kellemes melegével simogatta bőrüket. Ez a ház sem különbözött a másik kettőtől, amit eddig látott a fiú, nagyobb volt, de ugyan úgy dísztelen, funkcionális. A belseje sem okozott sem meglepetést sem csalódást, egy helyiség, kétsorba állított asztalok. A két sor két-két oldalán hosszú pad. Az asztalok közepén étel felhalmozva, elsősorban zöldségek, sok gyümölcs és nagyon kevés hús. A zöldségek önmagukban sütvé vagy főzve, a húsok szinte nyersnek látszottak, ezért inkább csak a gyümölcsökből választott magának. A lány bezzeg majdnem mindentől vette egy kicsit, mennyiségre kevesebb került az ő tányérjára, de sokkal bátrabban válogatott, mint a fiú.

- Milyen húst választottál? -kérdezte Emmát
- Nem tudom, gondolom, aki hajlandó volt ezt az áldozatot meghozni. Tudod nálunk az evés nem élvezet, hanem az életben maradáshoz szolgálja, ezért csak azt és annyit eszünk amire a szervezetünkre éppen szükség van. A gyümölcsök és zöldségekkel nincs gond mert bőséggel ellát bennünket a

bolygónk, szeret bennünket és azt azzal fejezi ki, hogy gondoskodik rólunk. – felelte Emma, de az evést nem volt hajlandó megszakítani.

A fiú megtudta Emmától többek között, hogy a hús evés is szükséges még a szervezetük számára, de csak az állatot fogyasztják el, aki önként ajánlja fel magát a nagyobb érdek oltárán. A bolygó minden lakója valamilyen telepatikus kapcsolatban áll a másikkal, így pontosan tudja mindenki, hogy mit érez vagy gondol a másik lény. A másik szükségleteivel is tisztában vannak, így lehetséges, hogy egy állat feláldozza magát, ha annyi igény jelenik meg szükségletként. Ha szükséglet mértéke eléri az adott körzetben azt a szintet, amelyet az adott körzetben élő állatok testtömege kielégíteni képes akkor az egyikük az étkező házhoz megy. Ahol az az emberi, aki aznapra oda van beosztva leállítja az állat agyműködését telepátiával és így kerül feldolgozásra. De csak olyan mértékben, hogy az emberi szervezet által fogyasztható legyen, fűszereket például nem is használnak. Azt már nehezen tudta elmagyarázni Emma, hogy a bolygót alkotó élettelen dolgok is a közös tudat részei. Mert – mint érvel a lány- az eső pontosan olyan, mint az ember könnyei. Akkor esik, ha szükséges, az emberi is akkor könnyezik, ha szükséges, ha fájdalomban, ha örömeiben akkor azért. De ezt az összefüggést az ember kislábujja soha nem tudja majd felfogni, hiába esik egy könnycsepp éppen rá. Vagy ha van egy szép emléke mondjuk egy kedveséről, egy kedves és örömteli emlék egy romantikus napról, emlékszik rá, de nem tudja megmondani szervezete melyik része emlékezik. Csak az emléket felidézi a teljes teste és újra éli, vannak részek, amik nem tudják majd miért éli újra. De az ő bolygója pontosan tudja, hogy a bolygó emlékezet a sziklákban vannak elraktározva, de mivel ezek élettelen dolgok azokból kinyerni nem mindenki képes. De egy kinyeri akkor emlékezik az egész bolygó. Az egyik ilyen, aki képes erre az Gam, ezért volt fontos találkozni vele. A későbbiekben amikor a fiú már felfogta, hogy a lány milyen világban él akkor újra visszatérnek Gamhoz. Vannak világok, amik nem, hogy máshogyan működnek, de teljes mértékben elvetik azt a működési modellt ahogyan az Adonis-1 működik.

- Talán nem is értik, csak egy leigázható világot látnak védtelen emberekkel, de nem is tévedhetnének nagyobbat. – állította Emma
- Az hiszik, hogy erejük a fegyverekben van. De nem is tudják felfogni, hogy milyen erővel bír az, aki nincs egyedül. Aki mögött egy másik ember áll, és ez hatványozottan igaz, ha minél több ember akarja ugyanazt. Egyénként védtelenek vagyunk, akkor élhetjük túl a életünk viharait ha nem kell egyedül kell megküzdenünk velük. Olyan bizalmat és odaadást soha nem fog érezni senki, aki szigetként éli az életét, mint az aki a másik rezdülését is érzi. – Emma teljesen izgalomba jött miközben próbálta megértetni a bolygó erejét Zakariással.

Sok élő és élettelen entitás teszik ki otthonná azt a bolygót, ahol léteznie adott meg. Minden és mindenki érzi, hogy ezzel a kapcsolattal csak nyerhet ezért érdekből is de kapcsolódik. Teszem azt egy meteorit közelít a bolygónkhoz – érvel Emma – már az előtt tudomást szerezhethetünk róla, hogy bármilyen műszer azt érzékelni képes. Így a bolygó megtudja hozni a szükséges lépéseket, mert néha fontos lehet, hogy hagyja becsapódni a meteort, mert olyan fém van vírus érkezik vele amire éppen szükségünk van. De arra figyel, hogy a veszélyeztetett körzetben csak annyi élőlény tartózkodjon, ami feltétlenül szükséges. Ha pedig a katasztrófa bekövetkezik az elhaltak helyére, újakat irányít át a többi körzetből. Így a veszteség minimalizálható, erre az egyén soha nem lesz képes. Az egyén minden estében egy katasztrófa teljes rombolásával kénytelen egyedül szembenézni. Nincs, aki enyhíthetné a károkat, aki segítene befoltozni a sebeket. Emiatt csak a kollektívában működő csoport tud fennmaradni.

- Akkor neked nincs is önálló akaratod? Amit te érzel az nem a tiéd? – Zakariás kérdések végtelenjét akarta a lányra zúdítani.
- Persze, hogy van saját akaratom, szerinted kiakart veled aludni tegnap este? Én egyedül döntöttem így és nem szöld bele senki, de mindenki a körzetemben érezte azt az elégedettséget, amit éreztem amikor mellém feküdtél. Ez az elégedettség érzés hozzáadódott a többiek elégedettségéhez. Az őzéhez, aki megfelelő füvet talált, a rókáéhoz, aki megfelelően táplált nyulat talált a kölykeinek. Nem érezzük

külön-külön, hogy egy érzés miből származik csak van egy elégedettségi szint, ami akkor is meg van bennünk, ha éppen nem történí semmi jó velünk.

Logikusnak tűnt, amit Emma mondott, de akkor is olyan gondolata volt Zakariásnak, hogy az ember feladta a felsőbbrendű gondolkodását és érzelmeit és gondolatait, hogy érezhesse, amit egy róka érez.

- De az ember gondolatai és érzelmei magasabb rendűek, mint egy állaté vagy egy növényé. Nem gondolod, hogy többet kell adnod, mint amit kapsz? – kérdezte a lánytól – miért éri ez meg az embernek magának? Már azt is nehéz elfogadni, hogy miért kellene a legintimebb pillanataimat megosztanom egy idegen emberrel, ahogy egy állattal az végkép érthetetlen.
- Úgy képzeld el, hogy hetente egy jó dolog történí veled, de van egy feleséged és vele is történí egy jó dolog hetente. Amikor kettesben vagytok akkor heti két olyan dolog történí, ami mind a kettőtöknek jó. Akkor több boldogságot élsz át mindent egyedül. Amennyiben kapcsolódtok egymáshoz akkor az ő boldogság érzete el tudja nyomni azt a rosszat, ami veled történt. Míg, ha egyedül vagy ezt a rosszat egyedül kell megérned.
- Ez mind értem, de itt te most emberekről beszélsz és nem az alacsonyabb tudattal bírok lényekről – vágott közbe Zakariás
- Pedig egyszerű, ugyan ezt a képletet kezd el kiterjeszteni a végtelenségig. Ha ezer ember kapcsolódik akkor szinte nincs olyan másodperced amikor nem tölt el a boldogság érzése, valami miatt, amit valami más él meg valahol máshol. És az állatok ugyan így képesek hozzájárulni, mert ő is éreznek boldogságot, szomorúságot, félelmet, elégedettséget. Ha a körzeted kiterjeszted a végtelenig, akkor soha nem lesz olyan lény, aki egyedül van, soha nem kell majd félnie.

Hihetetlen ahogyan az emberi kapcsolatokat kiterjesztette az egész világegyetemre Emma, de miért ne lenne igaza. Otthon nézte a barátait, akik megtalálták a szerelmüket és valahogy többnek látszódtak mint előtte. És egy ilyen telepatikus kapcsolatban ismeretlen lenne az árulás, mindenki és minden biztonságban lenne, így az emberi gyarlóság is kizárható lenne.

A döntés súlya

- Ilyen harmonikusan működő világban mi szükségetek van a Földre – kérdezte Zakariás
- Fontos megértened, hogy a világ tele van ismertelennel, vannak, amelyek barátságosak, de van fenyegetőek, veszélyesek. Nem minden esetben tudjuk megkülönböztetni őket első pillantásra. Szirén énekük elzsibbasztja az elmét, az egyén elméje rengeteg veszélynek lehet kitéve, de a kollektív tudat képes rámutatni összefüggésekre. Ha az egyén csapdába is esik, mindig lesz valaki, aki józanul tud rámutatni azokra a jelekre, amikre fel kell figyelni. – mondta gyengéden Emma – Az univerzum akár barátságtalan lényeket is rejthet, ezekkel az emberiség csak a kollektív tudat segítségével tud szembe szállni. Képes lehet olyan fejlettségiszintre, amiről még a Föld is csak álmodhat. De lehet alattomos, aki talmi ígéretekkkel csábítja magához áldozatát, aki elkábulva az új csodáktól képes akár saját fajának elárulására.

Akár igaza is lehet Emmának, nincs biztosíték arra, hogy csak jószándékú lényekkel találkoznak. Fura, hogy erre senki nem gondolt a Földön, nagy szerencsájuk van, hogy az Adonisz-1 válaszolt először a hívásra. Észre sem vette, hogy lassan újra besötétedett, és már olyan szorosan ülnek egymás mellett, hogy egy falevél sem férne el közöttük. Félénken nyújtotta a kezét a lány keze felé, de az minden habozás nélkül fészket formált a sajátjából és befogadta, mint egy rémült madárfiókat. Csendben ültek és nézték a naplemente utolsó sugarait ahogyan narancssárgára festette körülöttük a tájat. A nap mai életének utolsó erejével még emelkedni látszott

az utolsó perceiben, hogy azután erejét elveszítve zuhanjon a sötétségbe. Pont a fejük fölött haladt el az űrállomás fényei, mint pislogó csillag látszódtak. A lány a fiú füléhez hajolt:

- Gyere, menjünk haza, a tiéd akarok lenni. – súgta szemérmesen Emma.

Zakariás agyában zakatolni kezdett a vér, de gyorsan eszébe jutott mivel járna ez. Vajon kibírja a tudatot, hogy más is érzi azt a gyönyört, amit a lány fog érezni? A lány vágyai vajon önnönmagától származnak vagy egy olyan körzetben vannak, ahol az itt élő szervezetek követelik maguknak, mert alacsony az elégedettségi szint? Ezek és ilyen gondolatok jártak a fejében ahogy csendben haladtak a lány kunyhója felé. Ahányszor csak oldalra pillantott a lányra, az mintha megérezte volna visszanezést rá és elmosolyodott. Visszaértek a kunyhóhoz, Emma bevezette a fiút, de olyan természetességgel mintha a sokadik alkalom volna. Zakariás úgy érezte, ami eddigi élete során történt vele csak egy álom lett volna, most ébredt fel és otthon volt. Kellemes volt az idő, és a neszek sem zavarták. A lány lassan leengedte a ruháját és visszafordult Zakariás felé, lassan kibontotta a ruhából és együtt léptek az ágyhoz.

Amikor Emmát már elnyomta az álom, Zakariás felkelt, hogy a hajójához menjen. Tudta, hogy eljött az idő. Jelentést kell küldenie a Földi Intézetnek, lábat mázsás koloncnak érezte, ahogy közeledett a hajóhoz mind nehezebben engedelmeskedtek a lábai.

A kabin homályos fényei nyugodt derengéssel töltötték meg a kis helyiséget. Zakariás a számítógép előtt ült, szeme a képernyőn cikázott, de gondolatai egyre távolabb kalandoztak. A kezében lévő billentyűzet felett hezitált, ujjai reszketve álltak meg az „elküldés” gomb felett. A jelentés félig kész volt, de a legfontosabb rész még hiányzott.

„Mit mondjak nekik?” – töprengett magában. „Egy bolygót találtam... de nem csak egy lakatlan kódarabot. Találtam valamit... valakit.”

Zakariás mélyet sóhajtott, és a tenyerébe temette az arcát. Az idegen civilizációval való kapcsolatfelvételtől jelenteni kellett. Ez volt a szabály, a protokoll, amit minden űrhajós fejből tudott. Ha egy új világot találnak, az emberiségnek joga van tudni róla, hiszen egy új hely talán a túlélés kulcsát jelentheti. De vajon jogos volt-e ezt a világot bejelenteni?

Az ablakon át az éjszakai égboltra tekintett, ahol a csillagok távolinak és közönyösnek tűntek. Zakariás magára maradt. Senki nem segíthetett neki eldönteni, mit tegyen. Emma képe bevillant az elméjébe. Emma, aki annyi titkot bízott rá, aki megnyitotta előtte saját világát és annak rejtélyeit.

„Ha bejelentem őket, akkor a Föld ide fog jönni. Nem tudnak mást tenni. Hadsereget küldenek, tárgyalókat, diplomátákat, és ha nem találják őket együttműködőnek... akkor jönnek a fegyverek. Tudom, mire képes az emberiség, ha valami új erőforrást vagy lehetőséget lát.”

Felállt a székről, és idegesen kezdett járkálni a kabinban. A saját léptei visszhangoztak a fémszerkezeteken, miközben agya zakatolt a lehetőségeken. „De ha eltitkolom... akkor áruló vagyok. A saját fajtám ellen fordulok egy idegen világért? Minden, amit az emberiségért teszünk, kockára kerül. Hazudnék nekik. Hazudnék a saját népemnek.”.

Az ellentétes érzelmek szinte szétszakították. Emma elmondta neki, hogy ez a világ békés. Nem akartak háborút, nem akarták kockára tenni a harmóniájukat. De a Föld más volt. Ott mindent a verseny és az uralkodási vágy hajtott.

„Mit tenne Emma, ha megtudná, hogy elmondom? Mi lesz velünk, ha a Föld idejön? Az egész bolygót eltapossák... talán még őt is elveszítem.”

Zakariás megállt, keze az ablakra simult, és kinézett a végtelen sötétségbe. Egy világot akart megmenteni, de nem tudta, hogy képes-e elárulni azt, amiben felnőtt. Az idegen civilizációval való kapcsolat felvétele minden asztronauta álma volt, de most ez az álom rémálommá vált.

„Talán megpróbálhatnám elodázni a dolgot... Késleltethetném a jelentést. De meddig lehet ezt tenni? Egyszer úgyis rájönnek. És ha kiderül, hogy hazudtam... az egész pályafutásom, az életem véget ér. Számkivetett leszek.”

Leroskadt az íróasztalhoz, ujjja újra a billentyűzet fölé siklott. Az elküldés gomb ott villogott előtte, mintha csak arra várna, hogy megnyomja. Mindent eldönthetne egyetlen mozdulattal. Beírhatná, hogy csak egy szokványos, lakhatatlan bolygót talált, ahol nincs élet. Senki nem kérdezné meg, senki nem tudná meg, mi rejtőzik itt.

„De Emma meg fogja tudni. És én is tudni fogom.”

Az a gondolat, hogy becsapja Emmát, aki oly sok titkot osztott meg vele, elviselhetetlen volt számára. Egyre mélyebbre süllyedt saját kétségeiben.

„Mit jelent számomra az igazság? Mi a fontosabb, a saját fajtam, vagy ez az új kapcsolat, amit felfedeztem? Emma megérti a Földieket, talán még segítene is nekik, de... a Földiek nem értenék meg őt. És én... én már nem tudom, hol van az otthonom.”

Zakariás végül felnézett a képernyőre, ahol a kurzor továbbra is villogott a félig megírt jelentés végén. Egy pillanatig lehunyta a szemét, mély levegőt vett, majd lassan, komoran visszahúzta a kezét a billentyűzetről. Nem ma. Nem most. Még várhat.

Lehunyta a szemét, és elhatározta, hogy holnap újra átgondolja. Ma este azonban csak egy dologban volt biztos: nem volt készen arra, hogy eldöntse a bolygó és Emma sorsát.

Másnap reggel Zakariás elégedett lusta macskaként nyújtózkodott, amivel felébresztette a lányt, aki ugyan olyan csodálatos volt ébredés után, mint előző nap. A fiú érezte, hogy mostantól minden reggel erre a látványra szeretne felébredni. A szemébe nézett és a barna szemeiben elveszve feledte minden kétségét, legjobbat akarta magának és társainak a Földön. A lány mondta neki, hogy reggeli után el kell menniük Gamhoz, mert a másik hajó megérkezett tegnap este. De erről nem akart többet elárulni, így a fiú kellenlenül, de öltözködni kezdett, miközben a lányt csodálta a konyhá ajtaját takaró függönyön keresztül beszűrődő fényben. a fénypátszma felfedve a lány minden porcikáját, mert a ruhája teljesen áttetsző volt. Kiadós reggeli után késő délelőtt érték Gam konyhájához, már messziről Emmát nézte ahogy közeledtek hozzá.

- Túl figyelmes vagy velem, kedvesem. – szólította meg a lányt Gam.
- Tudom, hogy szereted ezért vettem fel ezt a ruhát. – válaszolt a lány
- Legalább ennyi örömöm legyen és nagyon figyelmes tőled, hogy törödsz velem. De percnyi szépség után sajnos nagyon komoly dolgokkal foglalkoznunk. Felkészült a döntésre Zakariás? – kérdezte a férfi Emmát, nem is nézve a fiúra.
- Mindent elmondtam neki, amit tudnia kell a döntés meghozatalához. – mosolygott Emma

Zakariás féltékenységgel a szívében hallgatta a párbeszédet.

- Tudnod kell, hogy tegnap este érkezett egy űrhajó – fordult a férfi a fiú felé – fedélzetén emberekkel, mint te. De agresszív terjeszkedő civilizációt képviselnek, a Birodalomnak nevezik magukat, akik több rendszert is leigáztak. Ahova eljutottak a saját politikai rendszerüket vitték el. Viszonylagos békében élnek, de ennek az ára az, hogy folyamatosan terjeszkedniük kell, hogy a belső feszültségeket el tudják terelni. Vannak olyan fajok, amiket teljes egészében kiirtanak, de vannak, akik békében élnek a fennhatóságuk alatt. Viszont csak a saját boldogulásukkal törődnek, számukra nem létezik semmi és

senki, aki nem azt akarja, amit ők. Bármilyen áron magukkal ragadják azt, ami kell nekik. Olyan erősek már, hogy a galaxis maradék önálló népe, ha összefogna sem tudná legyőzni őket. Viszont pont ezzel az erővel képesek lennének egyesíteni az egész galaxist. Ha bármilyen veszély fenyeget bennünket a galaxison kívülről akkor csak egy egységes erő lenne képes megállítani, vagy legalább tartósan ellenállni. – magyarázott Gam

- Itt kezdődik a te feladatod Zakariás.
- Neked kell eldöntened, hogy bolygónk hogyan viselkedjen. Pártatlanul dönteni csak olyan ember tud, aki mind a két civilizációtól távol van, gondolkodásmódban. Ha azt az utat választod, hogy a mi létünk nyújtja az elérhető legjobb életmódot és a legnagyobb biztonságot a galaxis népének akkor válassz bennünket és mi úgy irányítjuk az eseményeket, hogy minden nép csatlakozzon a közös tudathoz. Ez hosszú idő lesz, de mi nem adjuk fel.
- Ha a Birodalmat választod, akkor alávetjük magunkat a fennhatóságuknak. A közös tudat ereje pedig évszázadok alatt elhal majd a bolygónkon, ahol megszületett. A Birodalom meghódítja és szövetségbe tömöríti az egész galaxist.

Lehetetlen feladat elé állítják, miért neki kellene így súlyos döntést meghoznia. Érezte, hogy dühe egyre magasabbra hág, hogyan tehetnek ilyen terhet a vállára. Azonban azzal is tisztában volt, hogy a döntést meg kell hozni, de többet akart tudni a Birodalomról. Az információ amit Gam adott akár lehet egy elfogult elme félreértett gondolkodásmódnak az eredménye.

- Találkozni akarok a Birodalmi hajó kapitányával. – próbált nagyon határozottnak látszani
- Természetesen nincs akadály. – feleltbe Gam.

Elhagyták Gam kunyhóját, jelezte Emmának, hogy egyedül kell lennie, könnyebben megy neki úgy a gondolkodás. Emma elmagyarázta neki, hogy ha eltéved akkor gondoljon erősen rá, akkor megtalálja és visszakíséri. Zakariás elindult amerre lábai vitték, gyönyörködött a tájban miközben próbált valami érvet találni az Adonisz kollektív tudatot mindenki rákényszerítő uralma ellen. Úgy érezte, az a világ, amit Gam lefestett neki csak első pillanatban szép és idilli. Valójában a totális kontroll eszköze az emberi elme felett, ahol a szabad akarat és a szabad gondolatok mind gúzsba kötve hevernek az emberi elme feneketlen kútjának a mélyében. Mivel kell fizetnie az egyénnek, hogy a társadalmi devianciák megszűnjenek és ha a társadalomra negatív irányban befolyásoló egyéneket kiiktatjuk akkor nem veszünk el valamit, ami a halást jelentheti? Galilei talán nem felforgató volt a maga idejében, vagy Darwin nem botránoztatta meg a saját idejében élőket? Persze volt egy csoport, akik elfogadták az igazát, de ha Darwin felfogatonak számított akkor azok az emberek is, akik követték, hallgatták tanait. Ha az akkori vezetőknek lett volna a kezükben egy olyan végleges megoldás, amivel ezeket a gondolatokat kitöröljék akkor vajon hol tartana ma a Föld. De ugyanakkor ott volt az inkvizíció által megégetett emberek tömege, vajon oda adhatjuk Darwin tanait több millió megégetett szerencsétlen lélekért cserébe? Bármilyen is lenne a válasz, kinek van joga egy ilyen döntést meghozni? Az ember szeret sodródni az eseményekkel, amely az életét irányítják, őt például meglepte, hogy a Földön még ma is létezik a vallás. Az ember már szinte mindent felfedezett, kinézett és kiutazott a világűr mélyére és Istennek nyomát sem találta. Ennek ellenére egy nagyon komoly létszámú csoport hirdeti, hogy létezik Isten országa. Mindig is úgy gondolt rájuk, hogy ők azok, akik nem vállalják a tetteik következményét, kényelmes számukra, ha azt gondolhatják, egy felettük álló hatalom döntött az életükről. Ezt akarja most Gam az ő nyakába varrni. Persze pont az ilyen csoportok mutatják azt, hogy kell valaki, akinek döntenie kell, mert az ember nem képes elviselni a döntésének a súlyát. Ezért keres valamit-valakit, akit okolhat, ha a döntése negatív irányba befolyásolja az életét, legyen ez sors vagy Isten. Most őröle azt várják, hogy legyen Isten, aki megmondja hogyan éljen tovább az emberiség. Valójában ez is a kollektív tudat ellen szól, hogy egy individuumtól vár egy ilyen súlyú döntést. Ha ő leteszi a voksát a közösen gondolkodó galaxis mellett akkor a több száz év múlva

megszülető gyermeknek sem lesz választása, úgy kell élnie az életét, hogy nem is tudja majd, hogy ez lehetne másként is. Ezt készül elvenni Zakariás az emberiségtől, nem tehetem gondolta magában.

- Beszélnem kell a Birodalomival – észre sem vette, hogy hangosan kimondta.

Ekkor érezte meg a hívást, nem tudta pontosan, hogy milyen érzés ez, de olyan volt, mint amikor valakinek eszébe jut, hogy valamit elfelejtett. Nem tudja, mi az csak éri a hiányt, ami arra utal, hogy valami kiment a fejéből. Ahogy körülnézett, déjà vu érzése támadt, így elindult arra, amit ismerősnek vélt. A hívás szinte húzta, vezette előre, ő pedig nem is tudta megmagyarázni magának miért, de követte.

A Birodalom

Zakariás visszatért a központi házhoz, ahol étkezni szoktak, most a ház körül nagy volt a nyüzsgés. A helyiek kíváncsi tekintettel fordultak a jövevények felé, páran megpróbálták elejét venni a tolakodó kíváncsiságnak, többnyire sikertelenül. A szürke formaruhába bújt Birodalmiak elég nagy feltűnést keltettek, bár fegyver nem volt nálunk valahogy áradt belőlük a visszafojtott fenyegetés. Kirobbanásra kész izmaikat kirajzolta a testhezálló ruhájuk, ami nadrág és egy hosszúujjú póló volt. A két ruhadarab úgy csillogott a napfényben mintha folyékony fémből szőtték volna, fekete bakancsuk pedig szén tömb hatását keltette. Semmilyen látható megkülönböztető jelzést nem használtak, pedig katonák lehettek, ez látszott a mozgásukon. Két nő és három férfi lépett be a központi házba, Zakariás megszorította lépteit. A házban Gam és Emma egymás mellett ültek, tőlük baloldalt a legtávolabbi asztalnál foglaltak helyet a Birodalom katonái. Ez baljós előérzetet ültetett Zakariás szívében, ezért Gamékhoz legközelebbi asztalhoz ült le.

- Köszöntelek benneteket Birodalom gyermekei és téged Zakariás a Föld szülötte. – állt fel Gam.
- Azért találkozunk, hogy megismerjétek egymást, mi már ismerjük mindkét civilizációt, de ti most talákoztok először. Azt szeretnénk, ha békés tárgyaláson rendeznétek a mi bolygónk sorsát és a köztetek felmerülő kapcsoltot. A mi véleményünk, hogy a galaxisunk elég nagy ahhoz, hogy békén megférjünk egymás mellett.

Birodalmi nő lassan felállt az asztaltól, lábaival tolta hátra maga alatt a székét. Zakariásnak, lustán még is fenyegetően nyújtózkodó nagymacska jutott eszébe miközben a nőt nézte. Ruhája szabása szinte teljesen elrejtette a melleit és a csípőjét, de amit a természet tökéletesre teremtett emberi kéz által készített holmi elrejtteni nem képes. Nem volt hirtelen mozdulata, mintha minden megmozdulása után hatásszünetet tartana, hogy megbizonyosodjon arról, mindenki őt nézi. Ahogy az asztalok határolta tér közepére ért, visszanézett a társaira és féloldalasan elmosolyodott. Ez a mosoly csak nekik szólt, a társaihoz közelebbi szája szeletében indult és a középvonalnál véget is ért. Lassan visszafordította a fejét Zakariás felé és beszélni kezdett.

- Erika vagyok a Birodalom tisztje, azért érkeztem, hogy felmérjem a lakott bolygó fejlettségi szintjét. Általam ismeretlen technikával kényszerítették a hajómat leszállásra. Ennek már egy hete, ha hihetek a fogva tartóimnak akkor te fog válaszokkal szolgálni.
- Zakariás vagyok a Föld bolygó szülötte – a fiú nem tudta mit mondhatna, vagy mit várnak tőle Gammék – egy hívó jelet követve jutottam erre a bolygóra. Azt hittem, hogy ide érve egy másik civilizációt ismerhetek meg. Nekem csak kérdéseim vannak, válaszokkal nem szolgálhatok asszonyom.

- A nevem Erika, kérlek kerüld a nemek kifejezésére való szavak használatát. A Birodalom nevében érkeztem, feladatom az újonnan felfedezett bolygók vizsgálata. Ha a célpont fejlettségi szintje eléri a kívánt mértéket akkor a szövetségbe terelem őket. Ha ellenséges viselkedést tapasztalok akkor teljes felhatalmazásom van a hajó fegyvereinek bevetésére az általam szükségesnek tartott mértékben – itt jelentősegteljesen nézett Gam irányába.
- Akkor azt hiszem értem, miért vagyunk itt. Ez a bolygó fejlett telepatikus képességet fejlesztett ki, és a valamiért azt akarják, hogy én döntsek helyettük, hogy terjeszkedjenek, avagy sem. Szó esett rólatok, hogy a másik lehetőségét jelentitek a galaxis számára. Kettőtök között kellene választanom, de még semmit nem tudok rólatok, csak azt, hogy látszólag ti is emberek vagytok.

A következő órákban Zakariás megismerte a Birodalom politikáját, Erika készségesen válaszolt minden kérdésére. A Birodalmat a Földről menekült emberek alapították közel kilencvenezer éve. Akkoriban a Föld lakossága olyan mértékben szennyezte el a bolygót, hogy teljes kontinensek váltak alkalmatlanná az életre. Ahogyan szűkült az élettér úgy merült fel egyre sürgetőbbben, hogy másik életteret találjon magának az emberiség. A Föld megmaradt lakói két pártra szakadtak, első, akik azt mondták, hogy a Föld az emberiség bölcsője, azt elhagyni felér egy árulással. A másik párt állította, hogy a Föld képtelen fenntartani a jelenlegi életstílus mellett az emberiséget, így árulással ér fel, ha hagyják kihalni az emberiséget. Végül a távozó pártiak kerültek többségbe, és űrhajók indultak, emberekkel a gyomrukban meghódítani a sötét űrt. A legnagyobb konvoj eljutott a Kertonra, ahol megalapította a Birodalmat. Erős központosított irányítással ruházták fel a mindenkori kormány, mert véleményük szerint a tőke és annak szabadfelhasználása juttatta a kihálás szélére a Földet. Nem létezik a magántulajdon fogalma, minden élethez szükséges tartósfogyasztási cikk az egyén megszületésekor kerül kiutalásra, elhasználódás esetén pedig pótlásra. Az élelmiszer szabadon elérhető bárki számára, a hulladékkezelés is központosított, így ellenőrizhető, hogy melyik háztartásban milyen hulladék keletkezik. A felhalmozás nem létezik. A cél pedig a teljes galaxis bevonása ebbe a rendszerbe.

- Hogyan adhatnánk fel egy ilyen tervet, mit nyernénk ennek a bolygónak az embertől elrugaszkodott elméletével? -kérdezte Erika – Feladni az emberi individuumot, azért, hogy érezzem, amit egy nyúl érez? Mit tudna hozzáadni az emberi fejlődéshez az, ha mindenkiel osztoznom kell a legbensőségesebb érzéseimen?
- Én úgy értettem az elmondások alapján, hogy az érzelmi tudatmegosztás csak egy szükséges velejárója a rendszernek nem pedig a célja. Ezen a bolygón akkor süt a nap vagy esik az eső amikor a legnagyobb szükség jelentkezik rá. Ha egy szektoron belül felmerül az igény az esőre a növények által akkor esni fog az eső. De csak akkor, ha a szektor élőlényei jelentős többsége igényli azt, így meglehetne teremteni a tökéletes egyensúly az emberi élet szükségletei és a természet között.
- Igen, és ezzel fizetünk egyéniségünk megszűnésével. Mert ha egy vadállatnak táplálékra van szüksége és a nagy egész engem feláldozhatónak tart akkor elé vetnek. Hol van itt az egyén szabad akarata?

Zakariás önmaga sem tudta melyik út lenne a legjobb, de érezte, hogy ha a hosszútávú túlélését nézi az emberiségnek, akkor az csak úgy képzelhető el, ha tökéletes egyensúlyi állapotot tart fent a természettel. Ugyanakkor vajon megéri az áldozatot a túlélés? Vajon a túlélési esély növelése felülír mindet, amit a józan ész elvárna?

Közben beesteledett, a döntés megszületését senki nem sürgette, így Zakariás úgy döntött elmegy Emmával egy kellemes sétára. Az éjszaka világos volt, az égbolton megannyi szentjánosbogárként pislogtak a csillagok. Felhő szinte nem takarta az égboltot így a hold is teljes fényével fűrésztötte a csendes tájat. A közeli erdőből madarak halk csivitelése hallatszott, amit néha megtört egy erőteljesebb hang, ágak reccsenése, az erdőlakók neszezése. A dombhát, amin sétáltak egy folyó felett uralkodott, a közeli erdőt kivéve puha fűvel és vadvirágokkal borított rét volt amíg a szem ellátott. A távolban hegyek előttünk erdők, az éjszaka fényeiben tompaszínekben mutatta magát a nappal színek kavalkádjában pompázó táj. Az alattuk tekergő folyó lusta

kígyó módján feküdt a völgyben, hátán a hold fénye szikrázott. Fogta a lány kezét és úgy érezte hazaért, a nyugalom átjárta az egész testét pedig az előbb még zaklatott volt. Csodát tesz vele a nyugodt természet és egy kedves megértő lány. Még az is lehet, ismerte el magában, hogy beleszeretett a lányba. Vajon elfogulatlan lesz a döntése? Itt van vele egy lány, akinek az ősei valaha emberek volt, vajon ember ő most is, vagy valami több, amit Zakariás ésszel fel nem foghat? Ha valaki más, mint mi, akkor ő több vagy kevesebb mint egy ember? Kinek van jogosítványa, hogy ezt eldöntse, nincs rá egyetemes válasz, így mindenki a szubjektív érzései szerint dönthet. Zakariás úgy döntött magában, hogy Emma több nála. Ez a lány, aki egy egész bolygóval van érzelmi és gondolati közösségben, őt választotta. Észre sem vette, de jobban szorította a lány kezét, mint eddig. Vajon mikor fog ráunni a fiúra, mikor fogja kevésnek tartani egy szigetember érzelmeit. Ezek a gondolatok kezdtek cikázni a fiúban és kezdett nőni benne a feszültség, elfogta a veszteségtől való félelem. De ahogy jött a semmiből, úgy tova is szállt ugyanoda. Keze felengedett a lány meleg kezében, testéből elszállt a feszültség, a végtelen nyugalom járta át a testét újra. Átadta magát a tájnak és az érzésnek, amit eddig Csak Emma közelében érzett. Mintha Emmának lenne egy aurája, ha ebbe az aurába ér Zakariás akkor elfogja egy biztonság érzés, kételyei megszűnnek, a pozitív gondolatai elnyomnak minden negatív gondolatot. Szeret Emma közelében lenni, erre még nem figyelt fel, de ha nem látja Emmát akkor nem érzi teljesnek magát. Ha létezik is ilyen aura az emberek körül Emmáé addig tart amíg látható közelségben van. Persze ilyen aurát minden szerelmes érez. A hold már magasan járt amikor Emma házához értek, össze sem néztek, megszokott természetességgel indultak mind a ketten a hálóba.

Másnap reggel Zakariás, mint minden reggel amióta a bolygón van, kipihenten és feszültség mentesen ébredt. Emma már nem volt mellette, de hallotta, ahogy valahol a közelében neszez. Ma újra találkoznia kell azzal a karót nyelt birodalmi tiszttel, aki nő léteire szégyellte, hogy nő. Pedig, ha az előnytelen egyenruhájából kibújna, izgalmas nő lenne. Elhessegette az illetlen gondolatait és korholta magát, hogy ilyen gondoltot egyáltalán a fejébe engedett. Felkelt és egy gyors fürdés után magára húzta ruháit. Emmát a ház előtt találta, talán jóga gyakorlatokat csinált, amit azonnal abbahagyott amikor a fiú megjelent az ajtóban. Szenvedélyes, hosszú csókot váltottak és kéz fogva indultak reggelizni. A nagyházban már ott ült Gam és a birodalmiak kis csoportja. Erika most is egyenes derékkel és háttal kissé távolabb ült.

- Saját fontossága tudatában elmerülve, gondolta magában Zakariás.

- Jó reggelt, úgy érzem kellemes éjszakátok volt, köszönt Gam.

A fiú érezte, hogy elvörösödik, de gyorsan úrrá lett rajta. Leültek reggelizni, ami ma, tej, joghurt, friss gyümölcsök, magok és zöldségek voltak. Hús nem került az asztalra, Zakariás pedig nem érezte helyénvalónak megkérdezni a miértjét. Miután mindenki befejezte az evést a fiú, érezve a minden jelenlévő felől érkező sürgetést belekezdett.

- Nem tartom igazságosnak, hogy egyetlen embernek kell döntenie egy ilyen fontos kérdésben. Még is tudom, hogy meg kell hoznom ezt a döntés. Választanom kell egy emberi léptékű és ember központú társadalom, és egy mindent magába olvasztó közös tudat között. Ha az egyén szabadsága a tét akkor birodalom. De mi van, ha nem vagyunk egyedül a galaxisban, csak a teljes összefogás segíthet az emberiségen. De vajon megmarad az egyén szabadsága, ha egy zsarnok kerül a birodalom élére. Kevesek jólétéért hullajtja vérének és könnyét egy teljes birodalom. Aki nem azt gondolja, amit a kiválasztottak kis csoportja, azokat eltöröljük a galaxis színpadáról? Ugyanakkor mi van, ha tényleg egyedül vagyunk a galaxisban, és önként hajtjuk a fejünket egy olyan járomba, amiből kitörni többé nem tudunk. Ha a teljes felügyeletet választjuk onnan nincs visszatérés. De ha a szabadságot választom, akkor a Birodalom mit tesz az általa veszélyesnek minősített Adonisz-1 lakóval, félek tennének róla, hogy többé ne legyen ilyen választási lehetőség. Tehát egyik oldalról a választás szabadsága, ami gúzsba köt minket örökre, a másik választás pedig az újabb választás lehetőségétől foszt meg bennünket.

- A Birodalom tervei között nem szerepel az Adonisz-1 teljes megsemmisítése – szúrta közbe Erika.
- Az ön döntése még nem a Birodalom döntése, kapitány. A hadsereg mindenhol tekintély elvű és parancs uralmi szervezet. Ha a felettesei holnap másként döntenek, ön vagy végrehajtja a feladatot vagy valaki más elfoglalja az ön helyét. Ezért megbocsátsa, de az ön szava ebben a kérdésben súlytalan. Fogadja el kérem, hogy hangosan gondolkodom. – a birodalmiak fészkelődni kezdtek, látszott rajtuk, hogy kellemetlennek tartják, hogy Zakariás hogyan látja őket.
- Gam, ha a közös tudatot választom, mi lesz a sorsa a birodalomnak?
- Nagyon hosszú út áll előttünk ahogy nagyon hosszú utat kellett megtennünk eddig. Nem lehet siettetni a folyamatot. A tudatnak kell befolyásolni az emberi DNS szerkezetét. Hosszú gyakorlás vár azokra, akik önként csatlakoznak hozzánk, de nem fognak elérni az életükben semmilyen változást. Viszont a gyermekeinek már a gondolkodás módjukat át tudják adni. Az ő generációjuk még egy lépéssel közelebb fog kerülni a megértéshez és minden utánuk jövő generáció egyre tovább fog jutni ezen az úton.
- De ideje egy kis friss levegőt szívni – Gam Emma felé fordult – jöjj kedvesem mozgassuk meg magunkat.

Erika a tekintetével intett az embereinek, hogy menjenek, és óvatosan megérintett Zakariás felkarját mikor a fiú próbált melette elhaladni.

- Egy szóra – súgta a fiúnak.

Erika szikár, egyenes tartásával állt Zakariás előtt. Arcán kemény vonások ültek, és tekintete szigorúan méregette a fiút. Zakariás érezte a feszültséget a levegőben, ahogy a birodalmi tiszt az egyik székre mutatott.

- Ül le, Zakariás - mondta hűvös, megfontolt hangon. - Ideje beszélünk.

Zakariás vonakodva ült le. Erika jelenlétében mindig érezte a nyomást, mintha bármelyik pillanatban elsöpörhetné őt ez az erős nő.

- Mit akarsz tőlem? - kérdezte, bár a választ sejtette. Erika nem volt az a fajta, aki időt vesztegetett felesleges udvariaskodással.

Erika lassan lehajolt, kezei az asztalra támaszkodtak, és hideg, céltudatos tekintetével közvetlenül Zakariás szemébe nézett.

- Tudod, hogy mi a helyes döntés. A Föld elbukott. Az Adonisz-1 pedig... - megvető mosolyra húzódott a szája – nos, ezek gyengék, a béke és az együttműködés álmaiba kapaszkodnak. De a Birodalom... mi hatalmasak vagyunk. Erősek. Csak mi vagyunk képesek megvédeni mindannyiunk jövőjét.

Zakariás próbált nyugodt maradni, de Erika szavai mélyen hatottak rá. A nő viselkedéséből látta, hogy a Birodalom nem ismer könyörületet.

- Nem olyan egyszerű ez, Erika - válaszolt végül. - A Föld... az az otthonom. Az Adonisz-1 pedig olyan dolgokat mutatott nekem, amiket még meg sem értettem teljesen. Hogyan választhatnék így?

Erika egyenesbe húzta magát, megvetéssel nézve le Zakariásra.

- Az otthonod? A Föld összeomlik, Zakariás. A földi emberek gyengék. Szakadások, belső harcok, te is tudod, hogy nem maradhatnak fent sokáig. Mi, a Birodalom, vagyunk az egyetlen valódi remény, hogy megvédjük azt, ami megmaradt. És ha az Adonisz-1-be veted a bizalmadat, azzal a gyávaságot választod. Ők a békéről és a harmóniáról beszélnek, de amikor eljön az idő, amikor szembe kerülnek egy valódi fenyegetéssel... elbuknak.

Zakariás felnézett, és meglátta Erika szemében azt az acélos keménységet, amit megfigyelt már. Ez a nő nem ismerte a kétségeket, nem élt benne más, csak a Birodalom iránti hűség és az erő.

- És te mit tennél, ha én a Birodalmat választanám? - kérdezte Zakariás. - Mi lenne az én sorsom?

Erika lassan, halkán nevetett.

- Zakariás, ha minket választasz, akkor az leszel, aki mindig is lehetnél volna. Hatalommal bírsz majd, lesz egy hely a Birodalomban. Mellettem állsz majd, nem egy széteső világ vagy egy békéről álmodozó civilizáció mellett. Vezető lehetnél. Valódi erő. A Föld és az Adonisz-1 nem kínálhat neked ilyesmit.

Zakariás szíve hevesen vert. Erika ajánlata kísértő volt, de érezte, hogy nagy árat kellene fizetnie érte. Vajon engedjen a csábításnak? Soha nem voltak komolyabb ambíciói, de ez a nő olyasmit ígér neki, amit eddig elképzelni sem tudott.

- Nem minden az erőről szól, Erika - felelte halkán. - A világ több annál, mint amit el tudsz képzelni. Néha az empátia, a béke is erő. Talán a Birodalom nem az a jövő, amit keresek.

Erika arca megfeszült, de a szeme még hidegebb lett.

- Nincs más út, Zakariás. Az erő az egyetlen nyelv, amit az egész világegyetem megért. Ha nem állsz mellém, akkor veled is úgy bánok majd, mint bármelyik másik gyenge ellenféllel. Gondold át, mi a helyes döntés.

Zakariás nézte, ahogy Erika a kijárat felé indul, és a gondolatai kavargó viharában hagyta magára. Tudta, hogy Erika igaznak hiszi a saját szavait, de vajon ő maga képes lenne-e ezt a sorsot választani?

A repedés

Zakariás még sokáig ült az üres házban Erika távozása után. A nyitott ajtón keresztül látta, ahogy a nő utoléri a katonáit, és néhány gyors mondattal utasításokat ad nekik. Egyikük sem nézett vissza. Nem volt rá szükségük. Erika biztos volt benne, hogy a szavai ott maradtak Zakariás fejében, és elvégzik helyette azt a munkát, amit fegyverrel egyelőre nem tudott.

A fiú megpróbálta elhessegetni a gondolatot, de újra és újra visszatért hozzá a nő utolsó mondata.

Ha nem állsz mellém, akkor veled is úgy bánok majd, mint bármelyik másik gyenge ellenféllel.

Gyenge. Ezt a szót használta rá a főnöke is, bár soha nem mondta ki hangosan. Ezért kapta John az előléptetést, ezért volt neki harminc négyzetméteres lakása, ezért nem kérdezte meg senki, hogy akar-e huszonnégy évet egyedül tölteni egy hajón. Most pedig fényévekre a Földtől egy másik emberi társadalom képviselője ugyanezt látta benne. Valakit, akit meg lehet fenyegetni, és aki végül úgymint engedelmeskedik.

Zakariás ökölbe szorította a kezét. A körmei a tenyerébe vájtak, és jólesett neki a fájdalom. Legalább ez az érzés biztosan az övé volt.

Emma lépett be az ajtón. Mezítláb volt, talpára apró fűszálak tapadtak. A mozgása máskor könnyednek tűnt, most azonban Zakariás úgy érezte, hogy a lány túl csendesen érkezett, mintha nem is a lábával közlekedne, hanem egyszerűen ott jelenne meg, ahol szükség van rá.

- Elmentek a többiek a folyóhoz. Gam azt mondta, neked jobb lesz egy kis nyugalom - mondta Emma.

Zakariás felnézett rá. A lány arcán nem látott aggodalmat, mégis tudta, hogy érzi a benne kavargó feszültséget. Talán nemcsak érzi, hanem pontosan ismeri minden gondolatát. Eszébe jutott az első találkozásuk, amikor Emma azt mondta, már megszokta, hogy ezen a néven gondol rá. Akkor csodának találta. Most először tűnt illetéktelen behatolásnak.

- Mit mondott neked Erika? - kérdezte Emma.

- Nem tudod?

A lány meglepetten nézett rá.

- Honnan tudnám?

- Gondoltam, Gam vagy a bolygó elmondta.

- Nem kérdeztem meg. A beszélgetés kettőtökre tartozott.

Zakariásban egy pillanatra enyhült a feszültség, de amikor Emma közelebb lépett hozzá, az érzés nem egyszerűen csökkent, hanem eltűnt. Az ökölbe szorított keze magától kinyílt. A tenyere már nem fájt. Hirtelen jelentéktelennek látta Erika fenyegetését és saját sértettségét. Csak Emma maradt előtte, az arcán meleg, biztató mosollyal.

A fiú megijedt.

Szándékosan felidézte Erika tekintetét, a gyenge szót, John, a főnökét és a harminc négyzetméteres lakást. Megpróbálta újra előhívni magából a haragot. Egy pillanatra sikerült, aztán Emma a vállára tette a kezét, és a harag széteszlott benne, mintha soha nem is létezett volna.

Zakariás hirtelen felállt, és olyan erővel lépett hátra, hogy a szék feldőlt mögötte.

- Ne érij hozzám!

Emma keze a levegőben maradt. Arcáról eltűnt a mosoly.

- Fájdalmat okoztam?
- Mit csinálsz velem?
- Nem értem a kérdést.
- Dehogynem érted. Amikor a közelemben vagy, megszűnnek a rossz érzéseim. Nem egyszerűen jobban érzem magam. Eltűnnek. Te csinálod?

Emma hosszú másodpercekig nem válaszolt. Nem azért, mert keresnie kellett a megfelelő hazugságot. Zakariás éppen ettől rémült meg a legjobban. A lány szemében őszinte tanácsalanság volt, mintha nem értene, miért számít ez egyáltalán.

- Segítettem neked - mondta végül. - Az első üzenetek óta nagyon erős félelmet éreztem benned. Amikor megérkeztél, már alig tudtad elválasztani egymástól a vágyadat és a szorongásodat. Nem akartam, hogy szenvedj.
- Beléptél a fejembe?
- Nem úgy, ahogy Gam képes lenne. Csak elcsendesítettem azokat az érzéseket, amelyek akadályoztak abban, hogy megérts minket.
- Akadályoztak?

Zakariás hangja olyan idegenül csengett a saját fülében, hogy majdnem körülnézett, ki beszél helyette.

- A félelem nem mindig mond igazat - felelte Emma. - Sokszor csak megvédeni próbál valamitől, amit még nem ismerünk. Azt akartam, hogy úgy láss bennünket, amilyenek vagyunk, ne úgy, ahogyan a félelmed mutat.
- És amit irántad érzek? Az is a te műved?

A kérdést alig tudta kimondani. Emma arcán valódi fájdalom jelent meg. Zakariás örült ennek a fájdalomnak, aztán azonnal szégyellte magát miatta.

- Nem tettem beléd olyan érzést, ami nem volt ott - mondta a lány. - Nem is tudnék. Az érzéseket nem lehet kívülről létrehozni, csak felerősíteni vagy elcsendesíteni. Amit irántam érzel, az a tiéd.
- De a kételyeimet elcsendesítetted.
- Igen.
- Anélkül, hogy megkérdeztél volna.

Emma lehajtotta a fejét.

- Nem gondoltam, hogy engedélyt kell kérnem ahhoz, hogy ne fájjon neked.
- Az én fájdalomam volt.
- Igen - mondta Emma halkán. - Ezt eddig nem értettem.

Zakariás azt várta, hogy a lány védekezni kezd. Azt mondja, Gam utasította, vagy a bolygó érdeke kívánta, esetleg, hogy a fiú önként engedte közel magához. Emma azonban nem magyarázkodott. Csak állt előtte, és nem próbált közelebb lépni.

- Most is csinálod? - kérdezte Zakariás.
- Nem.
- Honnan tudhatom?
- Sehonnan - felelte Emma. - Csak hihetsz nekem.

A válasz tisztességes volt, mégis dühöt ébresztett benne. Megint hinnie kellett volna. Az egész útja erre épült. Hitt az üzeneteknek, hitt a veszélynek, hitt abban, hogy különleges, hitt Emmának, hitt Gamnak, most pedig egyetlen civilizáció jövőjéről kellett döntenie olyan emberek között, akik mind azt állították, hogy csak ők mondanak igazat.

- Menj el - mondta.

Emma bólintott. Az ajtóban még visszafordult.

- Nem nyúlok többé az érzéseidhez. Akkor sem, ha látom, hogy fáj. De nem azért tettem, hogy irányítsalak.

- Nem számít, miért tetted.

- Nekem számít - mondta a lány, majd kilépett a házból.

Zakariás sokáig nézte az üres ajtónyílást. Várta, hogy Emma távolodásával visszatérjen a haragja. Vissza is tért, de nem olyan tisztán, ahogy remélte. Összekeveredett a hiánnyal, a vággyal és azzal a megalázó bizonytalansággal, hogy talán még most is azt érzi, amit a lány akar.

Aznap éjjel nem ment vissza Emma házába. A központi ház egyik padján feküdt le. Senki nem kérdezte meg, miért. Ez sem nyugtatta meg. Arra gondolt, talán mindenki tudja, mi történt közöttük. Talán az egész bolygó érezte a szégyenét, ahogy korábban Emma elégedettségét is.

Aludni nem tudott. Amikor lehunyt a szemét, újra és újra azt látta, ahogy Emma megérinti a vállát, és a harag eltűnik belőle. A jelenet minden ismétlődésnél változott egy kicsit. Egyszer Emma mosolygott, máskor Gam állt mögötte, végül már az egész bolygó hajolt fölé, és milliónyi láthatatlan kéz simította ki belőle mindazt, ami nem illett a közös akarathoz.

Hajnalban felült a sötétben.

Nem az volt a legrosszabb, hogy Emma képes volt befolyásolni. Hanem az, hogy Zakariás hagyta. Sőt, vágyott rá. Jólesett neki a nyugalom, a biztonság és az érzés, hogy végre valaki őt választotta. A lány nem kényszerítette arra, hogy szeresse. Csak eltávolított minden gondolatot, amely megakadályozhatta volna benne.

Zakariás ekkor értette meg, mit jelent számára Erika ajánlata. Nem a nagyobb lakást vagy a vezetői rangot. Hanem azt, hogy egyszer az életben ő lehessen az, akinek nem kell elhinnie mások magyarázatát. Aki dönthet, és akinek a döntéséhez másoknak kell alkalmazkodniuk.

A választás

Reggel Gam, Emma és a Birodalom küldöttei újra összegyűltek a központi házban. Zakariás nem nézett Emmára. Tudta, hogy a lány ott ül Gam mellett, érezte a tekintetét az arcán, de nem akarta látni benne sem a bánatot, sem a megértést. Mindkettő csak nehezítette volna azt, amit elhatározott.

Erika mozdulatlanul várta a választ. Nem látszott rajta türelmetlenség. Aki biztos a saját erejében, annak nem kell sürgetnie azt, akit választás elé állított.

- Döntöttem - mondta Zakariás.

Gam lehajtotta a fejét, mintha már előre megköszönné a választ. Emma keze megmozdult az asztalon, de nem nyúlt Zakariás felé.

- A Föld nevében nem dönthetek - folytatta a fiú. - Ahogy a galaxis többi emberének nevében sem. De azt eldönthetem, hogy én melyik utat tartom kevésbé veszélyesnek. A Birodalom olyan rendet kínál, amelyben a szabadságot addig tisztelik, amíg valaki ugyanazt akarja, amit ők. Ez nem szabadság, csak engedélyezett engedelmesség.

Erika arca nem változott, de a mögötte ülő katonák megfeszültek.

- Ezért az Adonisz mellett döntök - mondta Zakariás.

Emma hirtelen vett levegőt. Gam elmosolyodott. A ház körül álló helyiek felől halk, nehezen meghatározható moraj futott végig, pedig egyikük sem szólt. Talán a bolygó öröme volt, amely minden élőlényben egyszerre jelent meg.

Zakariás nem érzett semmit.

Pontosabban túl sok mindent érzett ahhoz, hogy bármelyiket őszintének higgye.

Erika lassan felállt.

- Tehát önként lemondasz arról, hogy a saját gondolataid kizárólag a tieid legyenek.
- Nem erről döntöttem.
- De erről fogsz - felelte Erika. - Csak akkor már nem fogod tudni, hogy valaha mást akartál.
- Kapitány - szólt közbe Gam -, szabadon elhagyhatjátok a bolygót. A hajótok üzemképes. Nem tartunk benneteket fogva.
- Eddig sem önként maradtunk - mondta Erika. - Ne nevezzük szabadságnak, ha valaki akkor nyitja ki az ajtót, amikor már elérte, amit akart.

Zakariás önkéntelenül Emmára nézett. A lány összerezszent, mintha Erika nem Gamhoz, hanem hozzá beszélt volna.

A birodalmiak szó nélkül elhagyták a házat. Erika az ajtóban visszafordult, és Zakariásra nézett. Nem volt harag a tekintetében. Csak bizonyosság.

- Még nem ért véget a választásod - mondta.

Miután eltűntek, Gam felállt és ünnepélyesen Zakariás elé lépett.

- Nagy terhet vettél magadra, de helyesen döntöttél. Nem fogjuk sürgetni a Földdel való kapcsolatot. Először meg kell értenetek, hogyan működünk, és nekünk is meg kell tanulnunk tisztelni a különállásokat.

Zakariás nem tudta, hogy Gam utolsó mondata saját gondolat volt-e, vagy Emma vallomásának következménye.

- Szeretnék egyedül maradni Emmával - mondta.

Gam bólintott, és mindenkit kiküldött a házból. Emma az asztal másik oldalán maradt. Nem mozdult, amíg Zakariás nem intett neki, hogy közelebb jöhet.

- Valóban mellettünk döntöttél? - kérdezte.
- Melletted - felelte Zakariás.

A szó könnyebben jött a szájára, mint gondolta. Nem volt teljes hazugság. Valóban azt akarta, hogy Emma mellette maradjon. Csak már nem tudta, mit jelent ez.

- A tegnapi után azt hittem, elveszítettelek.
- Megijedtem.

Ez igaz volt.

- Tőlem?
- Attól, amit nem értek.

Ez is igaz volt.

Emma közelebb lépett, majd megállt egy karnyújtásnyira.

- Megérintheslek?

Zakariást váratlanul érte a kérdés. A lány tegnap még nem értette, miért kellene engedélyt kérnie, ma pedig már megtette. A fiú egy pillanatra meghatódott, de rögtön arra gondolt, milyen gyorsan tanul. Talán túl gyorsan.

- Igen.

Emma átölelte. Zakariás feszülten figyelte saját érzéseit. Várta a mesterséges nyugalmat, a gondolatok eltompulását, de semmi ilyesmi nem történt. Érezte a lány testének melegét, a hajának illatát, és közben ugyanúgy ott maradt benne a félelem.

- Szeretlek - mondta Emma.

Zakariás lehunyta a szemét.

- Én is szeretlek.

Ezt sem érezte teljes hazugságnak. Talán éppen ezért volt olyan könnyű kimondani.

Aznap este visszaköltözött Emma házába. A lány nem vetkőzött le előtte a megszokott természetességgel. Megvárta, amíg Zakariás lefekszik, és csak akkor bújtt mellé, amikor a fiú félrehúzta számára a takarót. Nem simult hozzá, hanem a fal mellett maradt.

- Nem kell ilyen messze feküdnöd - mondta Zakariás.

- Nem tudom, mikor érzem meg helyetted azt, amiről neked kellene döntened. Jobb, ha most te közeledsz.

Zakariás odafordult, és átölelte. A lány teste először feszült volt, aztán lassan ellazult a karjában.

A fiú sokáig nem aludt el. Emma egyenletes légzését hallgatta, és közben arra gondolt, hogy a Birodalom hajója valószínűleg még a felszínen áll. Erika azt mondta, a választás nem ért véget.

Igaza volt.

Zakariás nem a Birodalmat választotta. Csak nem volt hajlandó többé védtelenül rábízni magát az Adoniszra.

Biztosítékra volt szüksége.

A biztosíték

Másnap azt mondta Emmának, szeretné megnézni a hajóját. Huszonnégy évig volt az otthona, természetesnek tűnt, hogy nem hagyja magára. Emma felajánlotta, hogy elkíséri, de Zakariás azt felelte, egyedül akar maradni Ádámmal.

A hajó ugyanott állt, ahol leszállt. A fű már körbenőtte a talpait, és apró, kék virágok kapaszkodtak fel a leszállóegység oldalára. Zakariás bosszankodott rajtuk. Máskor szépnek találta volna, most úgy érezte, a bolygó már a hajóját is be akarja fogadni, el akarja tüntetni annak idegenségét.

A zsilip kinyílt előtte. Ádám nem szólalt meg, amíg Zakariás a vezérlőbe nem ért és rá nem tette a kezét a gömbre.

- Megváltoztál - mondta az MI.

- Ennyit érzékelsz?

- Több mint huszonhárom évig figyeltem a fiziológiai reakcióidat. A pulzusod, a hormonális válaszaid és a döntési mintáid jelentősen eltérnek az utazás alattiaktól.

- Emma képes volt hatni az érzéseimre.

- Ezt korábban is valószínűsítettem.

Zakariás elrántotta a kezét a gömbtől.

- Miért nem szóltál?

- Nem kérdezted.

- Te is pontosan olyan vagy, mint mindenki más - mondta dühösen. - Tudsz valamit, ami az életemet meghatározza, de hallgatsz, amíg fel nem teszem a megfelelő kérdést.

- Nem állt rendelkezésemre elegendő adat a biztos megállapításhoz.

- Most van?

- Igen. Az idegrendszeredben több alkalommal mértem olyan gátló mintázatot, amelyet nem a saját agyi tevékenységed indított. A hatás nem hozott létre új gondolatot, de csökkentette bizonyos érzelmi válaszok intenzitását.

Zakariás visszatette a kezét a gömbre. A hajó érzékei szétterültek benne. Érezte az Adonisz meleg levegőjét a burkolaton, a gyökereket a leszállóegység alatt, a távolban álló birodalmi hajó hideg fémtestét és a benne lüktető energiát.

- Tudunk kapcsolatba lépni Erikával úgy, hogy a bolygó ne érzékelje?

- Nem tudom meghatározni, mit képes érzékelni a bolygó.

- Az általunk ismert eszközökkel észlelhetetlen módon?

- Rövid hatótávolságú, keskeny nyalábú optikai kapcsolat létrehozható.

Zakariás percekig hallgatott. Még visszafordulhatott volna. Elhagyhatta a hajót, visszamehetett Emmához, és elmondhatta volna neki, hogy fél. Kérhette volna, hogy Gam segítsen olyan határokat kialakítani, amelyeket a közös tudat nem lép át.

Ehelyett arra gondolt, hogy már egyszer teljesen megbízott bennük. Nem követheti el újra ugyanazt a hibát.

- Küldj üzenetet Erikának. Csak ennyit: beszélünk kell.

A válasz alig egy perc múlva érkezett.

- Vártalak - mondta Erika hangja a vezérlőben.

A biztosíték szóval Zakariás még el tudta magának magyarázni, amit tesz. Nem árulta el Emmát. Nem változtatta meg a döntését. Csak meg akarta ismerni a másik oldal lehetőségeit, hogy egyik fél se kerülhessen korlátlan fölénybe.

Erika nem kérdezte meg, miért kereste. Úgy beszélt, mintha a tegnapi elutasítás csak egy hosszabb tárgyalás része lett volna.

- Mennyit tudtok erről a bolygóról? - kérdezte Zakariás.

- Kevesebbet, mint te.

- Van olyan eszközötök, amellyel meg lehet szakítani egy telepatikus hálózatot?

- Miért akarod megszakítani, ha mellettük döntöttél?

- Nem akarom. Tudni akarom, hogy megtehetnétek-e.

- Minden rendszer megszakítható - felelte Erika. - A kérdés csak az, hol van az a pont, ahol a működése függővé válik valamitől.

Zakariás felidézte, amit Emma mondott az állatokról, a növényekről, az esőről, a sziklákban tárolt emlékekről. Az Adoniszon nem volt központ. Minden egyes élőlény és talán minden élettelen tárgy is része volt a rendszernek.

- Nincs egyetlen pont - mondta.
- Akkor az egész a pont.

A válasz egyszerűsége zavarta Zakariást.

- Nem akarom elpusztítani a bolygót.
- Ezt én sem mondtam.
- Csak azt akarom, hogy legyen lehetőségünk megállítani őket, ha megpróbálnák kiterjeszteni a tudatukat olyanokra, akik ezt nem akarják.
- Hogyan védekezik a bolygó?

Zakariás elmondta a meteorit példáját. Beszért arról, hogy a veszélyt már a műszereknél korábban érzékelik, és a bolygó képes úgy irányítani az élőlényeit és talán az időjárását is, hogy minimalizálja a veszteséget.

- Tehát nem gyorsabb a fegyvereinknél - mondta Erika. - Csak hamarabb tud róluk.
- Igen.
- Mi történik, ha egyszerre túl sok veszélyt érzékel?

Zakariás nem válaszolt rögtön.

Eszébe jutott az étkezőházba önként besétáló állat. Az egész rendszer a szükségletek érzékelésén és összehangolásán alapult. Ha egy körzetnek eső kellett, a bolygó esőt adott. Ha táplálékra volt szükség, egy állat feláldozta magát. Ha veszély közeledett, minden élőlény tudta, merre menjen.

De mi történne, ha minden körzet egyszerre kérne mást? Ha minden növény vizet, minden állat menekülést, minden ember védelmet akarna? Ha a teljes bolygó ugyanabban a pillanatban érezné a halál közelségét?

- Nem tudom - mondta.
- Gondold végig.
- Talán túlterhelődne.
- Egy tudat nem más, mint folyamatos kiválasztás a beérkező jelek között. Ha minden jel azonos erősségű és mindegyik azonnali választ követel, nincs döntés.
- Ez csak feltételezés.
- Te ismered őket. Te döntheted el, helyes-e.

Zakariás érezte, hogy Erika pontosan azt teszi, amitől tartott. Nem adott parancsot, nem mondott ki tervet. Csak kérdéseket tett fel, és hagyta, hogy a fiú saját maga jusson el a válaszig.

Mégis folytatta.

- Vannak olyan eszközeitek, amelyek sok ponton egyszerre képesek veszélyérzetet kelteni?
- Vannak eszközeink, amelyek képesek egy bolygó felszínén szétszórtan rövid energiakitöréseket létrehozni. Eredetileg védelmi hálózatok túltelítésére használjuk. A hatásuk önmagában korlátozott.
- De az élőlények megéreznék.
- Valószínűleg.

Zakariás becsukta a szemét. Már nem a hajó vezérlőjében ült, hanem újra a réten sétált Emmával. Láta a folyót, a hold fényét, az erdő szélén mozgó állatokat. Elképzelte, ahogy mindegyik egyszerre riad meg. A kép olyan erővel érkezett, hogy elhúzta a kezét a gömbtől.

- Ez csak biztosíték - mondta hangosan.
- Természetesen - felelte Erika. - Egy fegyver addig biztosíték, amíg nem kell használni.
- Nem adtam engedélyt semmire.
- Nem is kértem.

A kapcsolat megszakadt.

Zakariás még sokáig ült a vezérlőben. Tudta, hogy most kellene törölnie az üzenetváltást, majd visszamennie Emmához és soha többé kapcsolatba nem lépni Erikával. Ehelyett utasította Ádámot, hogy a beszélgetést rejtett személyes állományba mentse.

- Milyen néven? - kérdezte az MI.

Zakariás gondolkodott.

- Kockázatkezelés.

Emma tanul

A következő napokban Emma valóban megtartotta az ígéretét. Nem csillapította Zakariás feszültségét, nem válaszolt ki nem mondott kérdésekre, és még akkor sem nyúlt hozzá, amikor látta rajta, hogy a fiú vágyik rá.

Ez eleinte megnyugtatta Zakariást. Később bosszantani kezdte.

Korábban elég volt Emmára néznie, és a lány tudta, mire van szüksége. Most mindent ki kellett mondania. Ha éhes volt, kérnie kellett az ételt. Ha egyedül akart maradni, el kellett küldenie. Ha azt akarta, hogy Emma átölelje, neki kellett közelebb lépnie.

A különállás, amelyet olyan fontosnak tartott, meglepően sok munkával járt.

Egyik este a ház előtt ültek. A nap már eltűnt a hegyek mögött, de az ég alja még vörösen izzott. Emma egy fémestárgyat forgatott a kezében. Zakariás már korábban is látta a konyhában a színesen derengő díszeket, de soha nem kérdezte meg, mik azok.

- Ezt én készítettem - mondta Emma, mintha megérezte volna, hogy most már szabad válaszolnia a fiú tekintetére. - A fém emlékszik arra, milyen fény érte. Ha megfelelően formáljuk, később újra kibocsátja ugyanazokat a színeket.

- Olyan, mint egy fénykép?

- Nem. A fénykép megmutatja, mit látott a készítője. Ez csak azt őrzi meg, amit az anyag érzett.

Zakariás elmosolyodott.

- Az anyag nem érez.

- A ti világotokban nem - felelte Emma.

A fiúban újra megjelent az ingerültség. Emma minden mondata mögött ott volt egy egész bolygó bizonyossága. Nem kellett bizonyítania semmit, elég volt azt mondania, hogy náluk így van.

- Megmutatod, hogyan készül?

Emma bólintott, majd Zakariás kezébe adta a tárgyat. A fém meleg volt. A színek lassan elmozdultak rajta, mintha folyadék keringene a felszíne alatt.

- Most nem érzem, mire gondolsz - mondta Emma. - Korábban tudtam volna, melyik szín tetszik neked a legjobban. Most meg kell kérdeznem.

- A kék.

- Miért?

Zakariás vállat vont.

- Mindig is szerettem.

- Az emberek sokszor mondják ezt. Mintha az érzéseiknek nem lenne okuk.

- Talán nincs is.

Emma elgondolkodott.

- Nálunk egy érzés soha nincs egyedül. Mindig érezzük, miből született és mihez kapcsolódik. Azt hiszem, nektek az egyedüllét nemcsak azt jelenti, hogy mások nincsenek mellettek. A saját érzéseitek is egyedül vannak bennetek.

Zakariás visszaadta a tárgyat.

- És mégis azt kérem, hagyd őket békén.
- Igen.
- Nem érzed ezt értelmetlennek?
- De - mondta Emma. - Nagyon értelmetlennek érzem.

A fiú meglepődött az őszinteségén.

- Akkor miért teszed?
- Mert neked fontos. Amikor elvettem a félelmedet, azt hittem, szeretetet adok. Most már tudom, hogy te úgy élted meg, mintha elvettem volna valamit, ami hozzád tartozik. Nem értem teljesen, miért jobb neked, ha fáj, de ha ez a te fájdalom, nem veszem el.

Zakariás mellkasában valami megmozdult. Egy pillanatra közelebb akart húzódni hozzá, elmondani az Eriával folytatott beszélgetést, és megkérni, hogy segítsen eligazodni a saját félelmében.

Aztán arra gondolt, hogy Emma milyen gyorsan találta meg a megfelelő szavakat. Talán csak alkalmazkodik. Talán a bolygó rájött, hogy a közvetlen befolyás ellenállást szül, ezért más módszert választott.

- Köszönöm - mondta végül.

Emma mosolya egyszerre volt örömteli és szomorú.

Aznap éjjel Zakariás álmot látott. A Hermes pihenőjében ült a tölgyfaasztalnál, de a könyvespolcok helyén az Adonisz erdeje nőtt. John ült vele szemben, fején Gam arcával. Emma a háta mögött állt, és minden alkalommal, amikor Zakariás megpróbált megszólalni, a lány a vállára tette a kezét. A szavak ilyenkor eltűntek a szájából, és apró kék virágok hullottak helyettük az asztalra.

Lihegve ébredt. Emma az ágy másik szélén feküdt, nyitott szemmel.

- Érezted? - kérdezte Zakariás.
- Csak azt, hogy félsz.
- Miért nem segítettél?

Emma arca megfeszült.

- Mert azt kérted, ne tegyem.

Zakariás dühös lett rá ezért a válaszáért, pedig pontosan ezt kérte. Felkelt, kiment a házból, és csak hajnalban tért vissza.

Másnap újra felkereste a hajót.

A terv

Erika ezúttal nem a hajóról válaszolt. A keskeny fénynyaláb egy előre kijelölt helyre hívta Zakariást, egy sziklás völgybe, amely kívül esett a lakott körzeten. A fiú azt mondta Emmának, hogy egyedül szeretné bejárni a bolygó egy távolabbi részét. A lány felajánlotta, hogy megmutatja az utat, de Zakariás elutasította.

- Akkor a bolygó vezetni fog - mondta Emma.
- Azt sem akarom.

Emma láthatóan nehezen értette meg, hogyan lehet valaki úgy egyedül, hogy még az út se segítsen neki, de elfogadta.

Ádám a hajó érzékelői alapján jelölte ki az irányt Zakariás csuklókijelzőjén. A völgybe érve Erika már várta. Egyedül jött, legalábbis láthatóan. Nem viselt sisakot vagy fegyvert, de Zakariás biztos volt benne, hogy a szürke ruha több védelmet rejt, mint az ő teljes űrhajója.

- Tehát az Adoniszt választottad - mondta Erika köszönés helyett.
- Igen.
- Mégis titokban találkozol velem.
- A döntés nem jelenti azt, hogy megbízom bennük.
- Bennem megbízol?
- Nem.

Erika elmosolyodott.

- Akkor végre kezdesz felnőni.

Zakariás nem reagált a sértésre. Elővette a csuklókijelzőből kivetített adatokat. Az elmúlt napokban Ádámmal modelleztette, hogyan terjedhet egy veszélyjelzés a bolygó közös tudatában. Nem volt hozzá valós mérési adata, csak Emma elmondásai, az időjárási változások és a felszíni megfigyelések. A modell tudományos szempontból nevetségesen bizonytalan volt. Mégis elég pontosnak tűnt ahhoz, hogy ölni lehessen vele.

- A hálózat nem központi - kezdte. - Minden élőlény egyszerre érzékelő és továbbító. A bolygó reakciója attól függ, milyen gyorsan tudja a jeleket fontosság szerint rendezni.
- Ezt már tudjuk.
- Nem tudjátok, hol vannak a gyenge pontok.

Erika tekintete élesebb lett.

Zakariás megmutatta a térképet. A bolygó felszínén tizenkét nagy területet jelölt meg. Nem városokat vagy katonai célpontokat. Olyan övezeteket, ahol egyszerre sokféle élőlény élt, és ahol az éghajlati rendszer gyorsan továbbíthatta a változásokat a szomszédos körzetekbe.

- Ha ezekben a zónákban ugyanabban a pillanatban történik valami, amit minden élőlény közvetlen veszélyként érzékel, a hálózat túl sok elsődleges jelzést kap. Nem lesz képes eldönteni, mit védjen meg először.
- Mennyi ideig tartana a zavar?
- Nem tudom. Másodpercekig, talán percekig.
- Elég.
- Mire?

Erika néhány mozdulattal új réteget nyitott meg a térképen. A bolygó körül apró pontok jelentek meg, szabályos pályákon.

- A hajónk tizenkét szóróegységet tud pályára állítani. Mindegyik több száz mesterséges jeladót bocsát ki. Nem robbanóeszközök. Rövid hő-, hang- és elektromos impulzust keltenek a felszínen. Egyenként alig okoznak maradandó kárt, de az élőlények veszélynek érzékelik őket.
- Ez megbénítaná a bolygót - mondta Zakariás.
- Átmenetileg.

- És utána?

Erika újabb jelet helyezett a térkép közepére.

- A hálózati zavar alatt egy fázismagot juttatunk a légkör felső rétegébe. A mag elválasztja egymástól azokat az elektromágneses és gravitációs kölcsönhatásokat, amelyeket a közös tudat használhat. Legalábbis ez az elmélet.
- Mi történik az élőlényekkel?
- Elveszítik a kapcsolatot egymással.
- Csak ennyi?

Erika nem válaszolt rögtön.

- A bolygó éghajlata, táplálékrendszere és valószínűleg az élőlények idegrendszere évezredek óta erre a kapcsolatra épül. A leválasztás után jelentős veszteség várható.
- Mekkora?
- Nem becsülhető.

Zakariás a térképet nézte. Tudta, mit jelent a jelentős veszteség. A Birodalom nem emberekről, állatokról vagy növényekről beszélt, hanem rendszerelemekről. Ugyanazt a nyelvet használták, amellyel a Hivatal a személyzeti létszám csökkentését indokolta a Hermesen. Nem azt mondták, hogy kilenc ember munkáját és életét feleslegesnek tartják. Azt mondták, optimalizálják az üzemeltetést.

- Nem lehetne csak a terjeszkedési képességüket megszüntetni?
- Nem tudjuk, melyik részük felel érte. Te azt mondtad, nincs központ.
- Akkor további vizsgálat kell.
- Mennyi idő alatt tanulják meg befolyásolni a hajóink személyzetét? - kérdezte Erika. - Mennyi idő alatt éri el egyik üzenetük a Birodalom legközelebbi lakott rendszerét? Mennyi időnk van addig, amíg már nem tudjuk eldönteni, hogy a saját akaratunkból csatlakozunk-e hozzájuk?

Zakariás Emmára gondolt, ahogy a vállára teszi a kezét. Az érzésre, amikor a haragja eltűnt. Erika kérdései hirtelen nem tűntek túlzónak.

- Nem adhatunk nekik korlátlan időt - mondta.
- Ezt én is így gondolom.
- De a teljes lakosság nem felelős azért, amit Emma tett.
- Emma azt tette, amit a saját kultúrájában gondoskodásnak tartanak. A többiek is ezt tennék. Nem rosszindulatból veszélyesek, hanem azért, mert képtelenek megérteni, hogy másoknak joguk van elutasítani azt, amit ők jónak tartanak.

Zakariásnak eszébe jutott, hogy ugyanezt mondhatná a Birodalomról is. Majdnem ki is mondta, de Erika folytatta.

- Nem kérek tőled döntést most. A tervet eljuttatom a parancsnokságnak. Ha soha nem kell használni, annál jobb. De ha az Adonisz megpróbál terjeszkedni, legalább lesz választásunk.
- A terv az enyém? - kérdezte Zakariás.
- A felismerés a tiéd. Az eszközök a mieink.

Ez a mondat különös elégedettséggel töltötte el. Egész életében mások mondták meg neki, mit kell tennie. Most egy birodalmi tiszt elismerte, hogy olyan dolgot látott meg, amit ők nem.

- Egy feltétellel - mondta. - Csak akkor használhatjátok, ha én is jóváhagyom.

Erika hosszú ideig nézett rá.

- Elfogadom.

Zakariás tudta, hogy a nő szava ugyanannyit ér, mint amennyit ő mondott róla a központi házban. Ha a felettesei másként döntenek, Erika engedelmeskedni fog. Mégis úgy tett, mintha valódi biztosítékot kapott volna.

Mielőtt elváltak, Erika megérintette a csuklókijelzőjét. Egy titkosított azonosító jelent meg rajta.

- Ezzel közvetlenül elérsz. Ne bízz a hajód MI-jában. Nem tudhatod, kinek engedelmeskedik.
- Ádám nekem engedelmeskedik.
- Mindenki ezt gondolja addig, amíg először nemet nem mond neki.

Hazafelé Zakariás eltévedt. A csuklókijelző hibátlanul mutatta az irányt, mégis háromszor tért vissza ugyanahhoz a sziklához. Először műszaki hibára gyanakodott. Aztán rájött, hogy a bolygó változtatja meg körülötte az ösvényeket. Gyökerek emelkedtek ki a földből, bokrok hajoltak össze, apró vízfolyás jelent meg ott, ahol korábban száraz talaj volt.

Az Adonisz nem támadta meg. Csak lassította.

Zakariás dühösen taposta le a növényeket maga előtt, és egyenesen indult el a kijelző által mutatott irányba. Amikor egy tüskés ág végighasította a karját, úgy érezte, a bolygó figyelmezteti.

- Nincs jogod hozzá - mondta a fáknak.

A szél felerősödött, de választ nem kapott.

Gam

Gam este várta Emma háza előtt. Egyedül ült a földön, hátát a falnak támasztotta. Zakariás közeledtére felállt. Nem mosolygott.

- Merre jártál? - kérdezte.
- Sétáltam.
- A bolygó nem talált meg téged egy ideig.
- Nem akartam, hogy megtaláljon.

Gam bólintott, mintha éppen ezt a választ várta volna.

- Beszéltél a Birodalmi tiszttel.

Zakariás szíve gyorsabban kezdett verni.

- Bizonyítsd be.
- Nem bíróság előtt állsz.
- Akkor ne vádolj.

Emma kilépett a házból. Amikor meglátta őket, megtorpant. Zakariás tekintetéből megérthette, hogy maradjon távol, mert nem jött közelebb.

- A bolygó megérezte, hogy valami idegen működés kezdődött a völgyben - mondta Gam. - Nem tudjuk elolvasni a gépeitek jeleit, de érezzük a szándék következményét az élőlényekben. A környék állatai menekülni kezdtek, pedig még nem történt semmi.
- Talán tőletek félnek.
- Nem félnek tőlünk. Részeink.
- Éppen ez az, amit nem értesz - mondta Zakariás. - Attól, hogy ti nem érzitek félelemnek, még lehet az. Ha valaki nem tudja elképzelni a különállást, azt sem tudja felismerni, hogy fogoly.

Gam arcán először jelent meg harag, amióta Zakariás ismerte.

- Mit mondtál nekik?
- Semmi olyat, amihez közöd lenne.
- A bolygó minden életéhez közöm van.
- Az enyémhez nincs.

Gam közelebb lépett. Zakariás testében ösztönösen megfeszült minden izom. Emma is elindult feléjük, de Gam egy kézmozdulattal megállította.

- Nem akarok belépni az elmédbe - mondta Gam. - De ha olyan információt adtál át, amely veszélyezteti a bolygót, tudnom kell.
- Nem adok engedélyt.
- Nem kértem még.
- És ha nem adom meg?

Gam tekintete Emma felé villant, majd vissza Zakariásra.

- Akkor nem hagyhatjuk, hogy kapcsolatba lépj velük vagy elhagyd ezt a körzetet, amíg meg nem bizonyosodunk arról, hogy nincs veszély.

Zakariás keserűen felnevetett.

- Ennyit a szabad választásról.
- A te szabadságod nem jelentheti minden más élőlény halálát.

A mondat olyan pontosan érte el a titkát, hogy Zakariás egy pillanatra azt hitte, Gam már mindent tud. Hátrálni kezdett.

- Nem tett semmit - mondta Emma.
- Nem tudod - felelte Gam.
- Ismerem őt.
- Az elmúlt napokban kizárt bennünket. Nem érzed, mert ő kérte, hogy ne nyúlj hozzá.

Emma arcán bizonytalanság jelent meg.

Zakariás ezt áruhásként élte meg. A lány azt mondta, hisz neki, most mégis elég volt Gam egy mondata, hogy kételkedni kezdjen.

- Látod? - fordult hozzá. - Ezért nem bízhatok bennetek. Amíg azt gondolom, amit szeretnétek, addig szabad vagyok. Amint van egy titkom, bezártok és beléptek a fejembe.
- Nem akarok belépni - mondta Gam újra. - Te mondd el.
- Nem.

A levegő hirtelen nehézzé vált. Nem történt látható változás, Zakariás mégis úgy érezte, mintha a saját teste ellenállna neki. A keze elnehezült, a lába belesüppedt a talajba, a gondolatai pedig lassúvá váltak. Gam nem érintette meg, mégis ott volt a fejében valami idegen nyomás.

Zakariás megpróbált Emmához fordulni, de csak a szemét tudta mozdítani.

- Ne - mondta a lány.

Gam arca megfeszült.

- Ha nem tudjuk, mit tett, mindannyian veszélyben vagyunk.
- Megígértem neki.

- Nem ígérheted meg mások életét.
- A saját döntését ígértem meg.

A nyomás erősödött. Zakariás fejében képek villantak fel: Erika, a térkép, a tizenkét kijelölt körzet. Próbálta elrejteni őket, de minél erősebben küzdött, annál tisztábban jelentek meg.

Emma felsikoltott.

Nem hangosan. A hang közvetlenül Zakariás tudatában született, és egyetlen pillanat alatt széttörte Gam jelenlétét. A fiú térdre esett, levegő után kapkodott. A ház körüli növények egyszerre hajoltak el Emmától. A távolban madarak egész raja emelkedett az égbe.

Gam megtántorodott. Az orrából vékony vércsík indult el.

- Mit tettél? - kérdezte döbbenten.

Emma Zakariás elé állt.

- Kizártalak.
- Nem csak engem. A körzetet is.

Zakariás ekkor érezte meg a csendet. Nem a hangok hiányát. A körülöttük lévő világ maradt néma. A szél fűjt, a levelek zizegtek, állatok mozogtak az erdőben, de eltűnt az a nehezen meghatározható jelenlét, amely eddig minden pillanatban körülvette őket.

Emma elvágta a kapcsolatot a bolygóval.

- Vidd el innen - mondta Gam. - Ha melletted marad, nem tudjuk megvédeni téled.
- Nem fogsz parancsolni neki - felelte Zakariás.
- Nem neked beszéltem.

Emma nem nézett Gamra.

- Veled megyek - mondta Zakariásnak.

A fiú mellkasát diadal és félelem töltötte meg egyszerre. Emma őt választotta. Nem a bolygót, nem Gamot, nem a közös tudatot. Őt.

Gam lassan letörölte a vért az arcáról.

- Azt hiszed, most szabad lettél - mondta Emmának. - De csak egyetlen emberre cserélted mindazokat, akikhez tartoztál.
- Nem cseréltem le senkit.
- Akkor miért nem érzed őket?

Emma összerezzen, de nem válaszolt.

Zakariás megfogta a kezét.

- Menjünk.

A lány most nem kérdezte meg, hová.

A távozás

A hajóhoz vezető út máskor néhány óra volt. Most majdnem egy nap alatt tették meg. A bolygó nem mozdította el előttük az ösvényeket, nem hajlította föléjük az ágakat, és nem küldött állatokat, hogy vezessék őket. A táj változatlanul gyönyörű volt, mégis üresnek tűnt. Emma minden lépéssel lassabb lett.

- Jól vagy? - kérdezte Zakariás.
- Nem tudom.
- Mit érzel?
- Magamat.
- Eddig is érezted magadat.
- Nem így.

Emma megállt, és a mellkasára tette a kezét.

- Minden érzésnek széle lett. Nem folyik tovább másokba. Olyan, mintha a saját testem fal lenne körülöttem.

Zakariás számára ez természetes állapot volt. Majdnem azt mondta, majd megszokja, de a lány arcát látva inkább hallgatott.

- Vissza akarsz menni? - kérdezte végül.

Emma hosszú ideig nézte az erdőt.

- Gam újra megpróbálna belépni a gondolataidba.
- Nem ezt kérdeztem.
- Veled megyek.

Zakariás nem kérdezett többet. Félt, hogy ha Emma kimondja, valójában vissza akar térni, neki kell döntenie, elengedi-e.

Ádám azonnal kinyitotta a zsilipet. A hajó levegője szárazabb és hűvösebb volt, mint az Adoniszé. Zakariás megkönnyebbülten lélegzett fel. A fémfalak, a kijelzők és a gépek nem érezték, mit gondol. Nem gondoskodtak róla kéretlenül, és nem változtatták meg az útját.

- Induljunk - mondta a gömbre téve a kezét.
- A felszállási pálya nem számítható ki - válaszolta Ádám. - A légköri áramlások gyorsan változnak.
- A bolygó meg akar állítani?
- Nem tudom megállapítani.

Emma a vezérlő falának támaszkodott. Sápadt volt.

- Nem állít meg - mondta. - Csak nem segít többé.

A hajó hajtóművei felüvöltöttek. A talaj remegni kezdett, a körülöttük nőtt virágok és fűszálak lángra kaptak. Zakariásnak eszébe jutott, milyen óvatosan szállt le a hajó, amikor Emma és a bolygó irányította. Most a gép saját erejéből tépte ki magát a felszínből.

A felszállás első percei kis híján végzetesek voltak. A váratlan széllekedések oldalra fordították a hajót, majd a légkör egy hideg rétegében hirtelen megszűnt az emelőerő. Ádám csak a tartalék hajtóművek bekapcsolásával tudta megakadályozni a zuhanást.

Zakariás érezte a hajó minden rezdülését a testében. A burkolat hőmérsékletét, a hajtóművek túlterhelését, az üzemanyag gyors fogyását. Emma mögötte ült, biztonsági hevederrel az üléshez rögzítve. Nem szólt, de Zakariás időnként meghallotta a zihálását.

Amikor végre elérték a felső légkört, három birodalmi hajó jelent meg előttük. Erika hangja azonnal megszólalt.

- Kövess minket. A bolygó bármikor visszaveheti a hajód irányítását.

Zakariás Emmára nézett.

- Képes rá?
- Nem rajtam keresztül - felelte a lány.
- Korábban hogyan tetted?
- A hajód már az első üzenetnél beengedett minket. Azután csak kérnem kellett.

Zakariásban újra fellángolt a düh. Még a hajója sem volt soha az övé.

- Ádám, törölj minden idegen hozzáférést.
- A művelet a vezérlőrendszer részleges újraindítását igényli.
- Tedd meg.

A kijelzők egy pillanatra elsötétültek, majd újra felvillantak. Zakariás úgy érezte, mintha hideg vízből emelték volna ki. A hajó érzékei újra összekapcsolódtak vele, de valami hiányzott belőlük. Emma jelenléte.

Erika hajói a rendszer külső része felé vezették őket. A távolban az Adonisz kékes-zöld gömbje lassan kisebbedett.

- Hová megyünk? - kérdezte Emma.
- Biztonságos helyre. Gam nem érhet el bennünket.
- Visszatérünk?

Zakariás a bolygót nézte.

- Ha már nem jelent veszélyt.

Emma ezt úgy értette, hogy ha Gam lemond arról, hogy belépjen a fiú elméjébe. Zakariás nem javította ki.

Erika személyesen jelent meg a hajón, amint dokkoltak a nagyobb birodalmi egységhez. Emma láttán megtorpant, majd Zakariáshoz fordult.

- Ő miért van itt?
- Velem jött.
- A közös tudat része.
- Már nem kapcsolódik hozzá.

Erika végigmérte a lányt.

- Ezt majd mi megállapítjuk.

Emma közelebb lépett Zakariáshoz. A fiú érezte, hogy a lány fél, de most nem tudta, hogy ezt valóban érzékeli-e, vagy csak az arcáról olvassa le.

- Nem vizsgálhatjátok az engedélye nélkül - mondta.

Erika szemöldöke megemelkedett.

- Máris vezetőként beszélsz.

A megjegyzés jólesett Zakariásnak.

- Megállapodtunk, hogy a tervet csak az engedélyemmel használhatjátok.
- Igen.
- Akkor most nem engedélyezem.
- Mit?

Zakariás megmerevedett.

- A hálózat elleni műveletet.

Erika lassan elmosolyodott.

- Még nem kértem az engedélyedet.

A támadás

A birodalmi hajó parancsnoki terme nem hasonlított a Földön ismert irányítóhelyiségekre. Nem voltak különálló kijelzők vagy kezelőpultok. A falak teljes felületén adatok mozogtak, a személyzet pedig állva dolgozott, kezük és szemük apró mozdulataival rendezve a képeket.

Zakariást egy emelvényre vezették. Innen látta az Adoniszt és a körülötte keringő hajókat. Emma nem lehetett vele. Erika utasítására egy elkülönített kabinba vitték, amíg meg nem bizonyosodnak arról, hogy nem képes kapcsolatot teremteni a bolygóval.

- Engedd ki - mondta Zakariás.
- Előbb döntenünk kell - felelte Erika.
- Már döntöttem. Nem engedélyezem a támadást.
- Nem támadásról beszélünk. A bolygó megpróbálta visszatartani a felszállásodat, és megtámadta Gamon keresztül az elmédet.
- Gam tette, nem a bolygó.
- Náluk van különbség?

Zakariás nem válaszolt.

A falon új adatok jelentek meg. A Birodalom hajói a felszínről érkező energiaváltozásokat észlelték. A tizenkét terület közül nyolcban gyorsan növekedett az elektromos aktivitás. Az állatok nagy csoportokban kezdtek mozogni, a légköri áramlások pedig olyan mintázatot vettek fel, amely egy közeledő űrbéli objektum pályáját zavarta volna meg.

- Felkészülnek - mondta Erika.
- Természetes, hogy védekeznek. Ti körbezártátok a bolygót.
- Még egyetlen fegyvert sem aktiváltunk.
- De tudják, hogy meg fogjátok tenni.
- Akkor igazad volt. Hamarabb érzékeli a szándékot, mint az eszközt.

Zakariás a térképet nézte. A terv működhetett. Éppen ezt bizonyította a bolygó reakciója. Ha előre érzékeli a támadást, a szóróegységeket is megpróbálja majd eltéríteni. Ezért volt szükség a sok egyidejű jelre.

- Ha most elvonultok, nem történik semmi - mondta.
- És Emma?
- Velem marad.
- A bolygó egyik része a hajónkon van. Nem tudjuk, rajta keresztül mit lát vagy mit tesz.
- Emma elvágta a kapcsolatot.
- Ezt ő mondta.

Zakariás ökölbe szorította a kezét. Ugyanazt az érvet hallotta Erikától, amit ő maga használt Emmával szemben. Honnan tudhatjuk, hogy nem befolyásol?

- Mit akarsz? - kérdezte.

- A hálózat ideiglenes megszakítását. Ha a bolygó a fázismag után is életképes marad, tárgyalunk velük. Ha nem, akkor olyan rendszer volt, amely önálló kapcsolat nélkül sem életképes. Ebben az esetben előbb-utóbb úgyis minden más világot magába olvasztott volna.
- Jelentős veszteségről beszéltél.
- Minden beavatkozásnak van vesztesége.

Zakariás az Adoniszt nézte. Valahol odalent volt Gam, a központi ház, a folyó, a rét és az a kunyhó, ahol Emmával aludt. Valahol odalent éltek azok az emberek, akik néhány nappal korábban kíváncsian körbeállták a hajóját, majd érdeklődésüket veszítve elsétáltak. Nem ártottak neki. Még Gam is csak akkor próbált belépni az elméjébe, amikor azt hitte, a fiú az egész bolygót veszélyezteti.

Zakariás tudta, hogy nem lenne szabad engedélyt adnia.

Aztán felidézte Emma kezét a vállán. Az érzést, ahogy eltűnik a haragja. A felismerést, hogy a legbensőbb érzelmeihez is hozzáfértek. Eszébe jutott, hogy Gam a beleegyezése nélkül próbálta kivenni a tervet a fejéből.

Nem bosszú, mondta magában. Megelőzés.

- A fázismag csak a kapcsolatot szakítja meg? - kérdezte.
- Ez a célja.
- Nem pusztítja el a bolygót?
- Nem közvetlenül.

Nem közvetlenül. A mondat menedéket kínált neki. A Birodalom nem fog bombát dobni a városokra. Nem égetik fel az erdőket, nem mérgezik meg a vizet. Csak megszüntetik azt a kapcsolatot, amelyet Zakariás veszélyesnek tart. Ha az élőlények emiatt meghalnak, az azt bizonyítja, hogy soha nem is voltak valóban önállóak.

- Emma legyen mellettem - mondta.
- Nem.
- Az engedélyem feltétele.

Erika tekintete megkeményedett.

- Nem te szabad a feltételeket.

Zakariás majdnem hátralépett. Régi ösztöne azt súgta, engedjen, magyarázkodjon, kérjen. Aztán eszébe jutott, mit ígért neki Erika: vezető lehet. Valódi erő.

- Akkor nincs engedély - mondta.

A parancsnoki teremben minden mozdulat megállt. Erika hosszú másodpercekig nézett rá, majd a fal felé fordult.

- Hozzák ide az adoniszi nőt.

Emma két katona között érkezett. Nem fogták meg, mégis úgy vezették, mintha fogoly volna. Amikor meglátta a bolygót a falon, arca egyszerre felderült és eltorzult.

- Érzem őket - mondta.

Zakariás szíve kihagyott egy ütemet.

- Azt mondtad, megszakítottad a kapcsolatot.
- Megszakítottam. De most mindenki ugyanazt érzi. Olyan erős, hogy a csendben is elér.
- Mit éreznek?

- Félnék.

Erika Zakariásra nézett.

- Ez még nem a mi műveletünk.

Emma közelebb lépett a falhoz.

- Tudják, hogy valami közeledik. Nem értik, miért akarjátok bántani őket.

Zakariás gyomra összerándult.

- Mondd meg nekik, hogy ne próbáljanak terjeszkedni. Mondjanak le minden más világ összekapcsolásáról.

Emma lehunyta a szemét.

- Nem hallanak engem úgy, mint régen.

- Próbáld meg.

- Ha újra megnyitom a kapcsolatot, Gam rajtam keresztül elérhet téged.

Erika halkan felnevetett.

- Milyen kényelmes.

Emma ránézett, de nem válaszolt. Zakariás érezte, hogy a két nő között valami olyan ellentét áll, amelyhez neki semmi köze. Erika az egyént védte úgy, hogy kész volt bolygókat feláldozni érte. Emma a közösséget védte úgy, hogy korábban nem értette, miért kellene engedélyt kérnie egyetlen ember érzéseire.

- Nyisd meg - mondta Zakariás.

Emma arca elsápadt.

- Biztos vagy benne?

- Igen. Mondd meg nekik, hogy álljanak le minden védekezéssel, és ígérjék meg, hogy soha nem próbálnak másokat a beleegyezésük nélkül összekapcsolni.

Emma bólintott. Leült a padlóra, tenyerét a hideg fémre helyezte, és lehunyta a szemét.

A falon azonnal megváltoztak az adatok. A bolygó légköri mozgása lelassult, az állatok vándorlása megállt. A felszín elektromos aktivitása szabályosabbá vált.

- Kapcsolódott - mondta az egyik tiszt.

Zakariás várta, hogy Gam hangja megjelenjen a fejében. Nem történt semmi.

Emma lélegzete felgyorsult.

- Nem akarják megtámadni a Birodalmat - mondta. - Csak azt kérik, engedjétek el a hajókat és engem. Gam azt mondja, hajlandók lezárni a rendszert, amíg közösen meg nem értjük, hogyan beszélhetünk egymással úgy, hogy senki szabadsága ne sérüljön.

- És a Föld? - kérdezte Zakariás.

- Nem lépnek kapcsolatba vele az engedélyed nélkül.

- Az enyém nélkül?

- Te vagy az egyetlen, akit ismernek onnan.

Zakariásban valami kellemetlen öröm mozdult meg. Egy egész bolygó az ő engedélyéhez kötötte a jövőjét. Most valóban ő döntött.

Erika közelebb hajolt hozzá.

- Gondold végig. Most ígéretet tesznek, mert körülvettük őket. Mi történik, amikor újra erősebbek lesznek?
- Gam azt mondja, elfogadnak egy ellenőrző rendszert - folytatta Emma. - A Birodalom és a Föld képviselői is jelen lehetnek.
- Engednének független mérőeszközöket a felszínre? - kérdezte Zakariás.

Emma arca megfeszült.

- A bolygó nem fogad be olyan eszközt, amelyet nem ért.
- Tehát csak a szavuk marad.
- Az egész bolygó szava.
- Ugyanaz a bolygó, amely elvette az irányítást a hajóm felett, és megpróbált belépni a fejembe.
- Gam tette, mert félt.
- Én is félttem - mondta Zakariás. - Nekem miért nem volt szabad?

Emma kinyitotta a szemét. Könnyek folytak végig az arcán.

- Szabad volt. Csak nem értettem.

Zakariásban megjelent az a késztetés, hogy letérdeljen mellé és átölelje. Ugyanebben a pillanatban a falon új jelzés villant fel. A bolygó felszínéről több nagy energiacsúcs indult el a hajók irányába.

- Támadás! - kiáltotta az egyik tiszt.

Erika azonnal parancsot adott.

- Szóróegységeket indítani. Műveleti engedély: teljes.
- Nem engedélyeztem! - fordult hozzá Zakariás.
- Az Adonisz megtámadott minket.

Emma felállt.

- Nem támadás. A bolygó megpróbálja eltolni a hajókat, hogy ne legyenek lőtávolságban.
- Aktiválják a fázismagot - mondta Erika.

Zakariás egyetlen mondatral még megállíthatta volna. A katonák vártak. Erika ugyan kiadta a parancsot, de a tervet az ő engedélyéhez kötötték, és a rendszer ezt az engedélyt kérte. A fal közepén megjelent Zakariás neve, alatta egyetlen kérdés.

Jóváhagyja a civilizációvédelmi műveletet?

Nem azt kérdezte, elpusztítson-e egy bolygót. Nem sorolta fel azokat, akik meghalnak. Civilizációvédelmi műveletnek nevezte.

Zakariás Emmára nézett. A lány arcán félelem és bizalom keveredett. Még most is azt hitte, a fiú meg fogja védeni őket.

A régi Zakariás talán nemet mondott volna. Az, aki beletörődött John előléptetésébe, aki soha nem ment oda a barátaihoz, hogy megkérdezze, miért nem hívják, és aki inkább huszonnégy évre elhagyta a Földet, mint hogy bárkivel valódi konfliktust vállaljon.

Most először nála volt a döntés.

- Jóváhagyom - mondta.

A szóróegységek egyszerre nyíltak ki a bolygó körül.

Emma nem értette azonnal, mi történt. A falon ezernyi apró jel vált le a birodalmi hajókról, majd belépett a légkörbe. A felszínen először csak elszórt fények villantak fel. Nem robbanások voltak, inkább rövid, fehér felvillanások, amelyek egy-egy pillanatra nappali fénybe borították az éjszakai területeket.

Aztán Emma felsikoltott.

Ezúttal hangosan. Olyan erővel, hogy Zakariás hátralépett.

- Mindenki fél - mondta a lány. - Mindenki egyszerre.

A falon az adatok kaotikussá váltak. Az állatok tömegesen indultak el minden irányba, folyók léptek ki a medrűkből, felhők képződtek és oszlottak fel másodpercek alatt. A bolygó megpróbált minden veszélyre válaszolni, de minden válasz újabb veszélyt teremtett. Az eső elárasztotta a menekülő állatokat, a szél tüzeket szított, a megnyíló talaj elzárta az emberek útját.

Zakariás nem nézett Emmára. A számokat figyelte. A hálózat telítettsége elérte a nyolcvan százalékot, majd a kilencvenet. A modellje pontos volt. Talán pontosabb, mint bármi, amit életében készített.

- Fázismag pályán - jelentette egy tiszt.

Emma a padlóra rogyott.

- Állítsd le - mondta.

Zakariás nem mozdult.

- Már nem lehet - felelte Erika.

Ez nem volt igaz. A falon még ott villogott a megszakítás lehetősége. Zakariás látta. Erika is tudta, hogy látja.

- Zakariás - mondta Emma. Nem kérdezte, ő tette-e. Talán képtelen volt elképzelni. - Kérlek.

A fiú a megszakítás jelére nézett. Ha most leállítja a fázismagot, a bolygó közös tudata talán helyreáll. Gam tudni fogja, ki készítette a tervet. Emma is megérti majd. A Birodalom ellenséggként kezeli. Visszakerül abba a helyzetbe, ahol mindenki erősebb nála.

- Túl késő - mondta.

A fázismag elérte a légkör felső rétegét.

Nem történt robbanás. A bolygó körül halvány, szivárványszínű gyűrű jelent meg, majd lassan összehúzódott. Ahogy elérte a felszínt, az adatok egymás után némultak el. Először az időjárási rendszer, aztán az állatok mozgása, végül az emberek és a növények által kibocsátott elektromos jelek.

Emma teste megfeszült. Zakariás odalépett volna hozzá, de a lány körül a levegő vibrálni kezdett. Minden fájdalmat, amely a bolygón megszületett, magába próbált húzni. Nem azért, hogy támadjon. Azért, hogy a többieknek kevesebb jusson.

- Ne csináld! - kiáltotta Zakariás.

Emma nem hallotta. Az orrából és a füléből vér indult. A falon néhány pillanatra csökkent a hálózat telítettsége, mintha egyetlen ember teste valóban átvette volna milliók félelmének egy részét.

Erika intett a katonáknak. Ketten lefogták Emmát, egy harmadik pedig egy készüléket nyomott a nyakához. A lány teste elernyed.

- Mit tettetek vele? - kérdezte Zakariás.
- Megmentettük - felelte Erika. - Ha tovább kapcsolódik, vele együtt hal meg.

A bolygó felszínén egyre nagyobb területek sötétedtek el. A növényzet gyorsan barnult, mert az éghajlati rendszer nem tudta többé fenntartani a mesterséges egyensúlyt. A folyók iránya megváltozott, a légkörben mérgező gázok szabadultak fel olyan mélységekből, amelyeket korábban a bolygó zárva tartott.

- A fázishatás stabil - jelentette valaki. - A hálózat nem áll helyre.
- Mennyi túlélő? - kérdezte Zakariás.
- Nem mérhető.
- Emberek?
- Nem mérhető.
- Mondj egy számot!

A tiszt Erikára nézett.

- A felszíni biológiai aktivitás tizenhét százalékon és csökken.

Zakariás a falba kapaszkodott. A jelentős veszteség, tizenhét százalék maradék életet jelentett, és az is folyamatosan csökkent.

- Azt mondtad, csak megszakítja a kapcsolatot.
- A kapcsolat volt a bolygó életfenntartó rendszere - felelte Erika. - Ezt te tudtad a legjobban.

Zakariás meg akarta ütni, de nem mozdult. Erika nem hazudott. A fiú maga magyarázta el, hogy az Adoniszon az eső, a táplálék, az állatok és az emberek egyetlen rendszerként működnek. Tudta, hogy a kapcsolat nélkül összeomlanak. Csak nem mondta ki magának.

A falon az Adonisz lassan szürkévé változott.

Az utolsó értelmezhető jel a felszínről nem üzenet volt. Egyetlen, bolygóméretű érzet jelent meg a hajó érzékelőiben, amelyet a gépek nem tudtak számmá alakítani. Zakariás mégis megértette.

Nem harag volt.

Elengedés.

A bolygó nem próbálta elpusztítani a hajókat, pedig a fázishatás előtti utolsó másodpercekben még lett volna hozzá ereje. De nem tette..

A csend ezután teljes lett.

A hazugság

Emma két napig nem tért magához. Zakariás végig a kabinja mellett ült. Erika egyszer sem jött hozzá. A Birodalom orvosai azt mondták, a lány idegrendszere olyan terhelést kapott, amelyet emberi test nem élhetett volna túl, de az Adonisz lakói nem pontosan emberek. Nem tudták megjósolni, felébred-e.

Zakariás minden alkalommal, amikor lehunyta a szemét, látta a tizenhét százalékot. A szám lassan csökkent. Tizenhat, tizennégy, kilenc. A végén a birodalmiak kikapcsolták a mérést, mert már nem volt értékelhető biológiai rendszer a felszínen.

Megpróbálta azt mondani magának, hogy nem ezt akarta. Csak a közös tudatot akarta megszakítani. Erika megtévesztette. A Birodalom túl messzire ment.

De ott volt a falon a megszakítás lehetősége. Ő látta, és Ő nem nyomta meg.

Emma a harmadik nap hajnalán nyitotta ki a szemét. Először nem ismerte fel Zakariást. Aztán lassan felé fordította a fejét.

- Hol vagyunk?
- A birodalmi hajón.
- Az Adonisz?

Zakariás torka összeszorult.

Most elmondhatta volna. Emma gyenge volt, de élt. Megérdemelte volna az igazságot. De most még gyenge, nem viselte volna el. Nem szabad terhelni, ráér még megtudni. A fiú akár azt is mondhatta volna, hogy Erika kényszerítette, hogy félt, hogy hibázott. Döntött, még nincs itt az igazság ideje.

- Gam kizárt téged - mondta Zakariás. - Amikor eljöttél velem, megszakították a kapcsolatot.
- Nem emlékszel semmire?
- Az utolsó képem, hogy a hajóddal felszállunk Gam támadása után.

Emma becsukta a szemét.

- Nem érzem őket.
- A távolság is nagy.
- A távolság korábban nem számított.
- Nem kerültél még ilyen távolságra - mondta Zakariás. – És Gam sem bocsájt meg neked könnyed, de hidd el később könnyebb lesz.

Minden mondata tartalmazott valami igazat. Gam valóban kizárta volna, ha nem ő zárja ki előbb a bolygót. A távolság valóban nőtt.

Emma néhány könnyecseptet hullatott, de nem sírt hangosan.

- Vissza kell mennünk.
- Most nem lehet. A veszélyes lenne.
- Mi történt?

Zakariás megfogta a kezét. Emma ujjai hidegek voltak.

- Gam, talán irányítani akarja a bolygótudatot.

Ez volt a legnagyobb hazugság.

Emma napokig alig beszélt. Nem kérte, hogy kapcsolják össze a hajó rendszereivel, és nem próbált kapcsolatot keresni az Adonisszal. Csak feküdt és a falat nézte. Zakariás mellette maradt, ételt vitt neki, segített felkelni, és minden alkalommal megkérdezte, megérintheti-e.

A szerepek megfordultak. Most ő volt az, aki engedélyt kért, és Emma az, aki kiszolgáltatottan rábízta magát.

Zakariás gondoskodása őszinte volt. Éppen ettől vált elviselhetetlenné.

Néhány nap múlva a birodalmi flotta elhagyta az AN309-T rendszert. Az Adonisz nem kapott új nevet a térképeken. A Birodalom hivatalos nyilvántartásában „különleges beavatkozás, civilizáció védelem” megjelöléssel szerepelt. A jelentés szerint a felszíni civilizáció saját biológiai függősége miatt omlott össze a védelmi beavatkozás után.

Zakariás nevét nem írták bele a nyilvános változatba.

Erika személyesen adta át neki a titkosított jelentést.

- A tervet sikeresnek minősítették - mondta.
- Emberek haltak meg.
- Emberek és sok más élőlény.
- Nem ezt akartam.
- Azt akartad, hogy többé ne legyenek képesek elvenni mások döntését.
- Igen.
- De hisz sikerült elérned.

Zakariás gyűlölte a nőt azért, mert nem engedte hazudni önmagának. Ugyanakkor hálás is volt neki, hogy olyan mondatot adott, amely mögé elbújhatott.

- Emma nem tudhatja meg.
- Egyetérték. Az utolsó ismert működő része annak a rendszernek
- Nem rendszer. Ember.

Erika elmosolyodott.

- Te már csak tudod. - Kacsintott a fiúra.

A jutalom

A Kerton körül keringő fővárosállomás nagyobb volt, mint bármelyik földi város, amelyet Zakariás valaha látott. Nem egyetlen építménynek tűnt, inkább sok ezer egymáshoz kapcsolt, különböző korú állomásnak. Voltak részei, amelyek még a Birodalom alapításának idejéből származtak, és voltak olyanok, amelyek anyaga a fényt is alig verte vissza.

Zakariást ünnepélyesen fogadták. Nem tömeg előtt, hanem egy szűk vezetői teremben, ahol a Birodalom hét legmagasabb rangú képviselője ült egy félkör alakú asztalnál. Mindannyian ugyanazt a szürke ruhát viselték, mint Erika, csak a gallérjukon futó vékony fénycsík színe különbözött.

A legidősebbnek látszó férfi felállt.

- Zakariás, a Birodalom nevében elismerjük, hogy felismerésseddel megakadályoztad egy galaktikus léptékű tudati fertőzés terjedését.

Zakariásnak furcsa volt a teljes nevét hallani. A Földön csak hivatalos iratokban használták, és már huszonnégy éve senki nem szólította így.

- Nem tudjuk, hogy terjeszkedtek volna-e - mondta.

A férfi arca rezzenéstelen maradt.

- A veszélyekkel nem akkor kell foglalkozni, amikor már bizonyossá váltak.

Zakariás egy címet kapott: a Külső Civilizációs Kapcsolatok Biztonsági Tanácsadója. A ranghoz saját lakrész, műhely, korlátlan kutatási hozzáférés és személyzet járt. Amikor megmutatták az új otthonát, először azt hitte, félreértette a méreteket.

Háromszáznolcvan négyzetméter.

A nappalija önmagában nagyobb volt, mint a földi lakása. Külön háló, dolgozószoba, műhely és egy olyan fürdő tartozott hozzá, amelyben nemcsak kád, hanem mesterséges vízesés is volt. Az egyik fal teljes egészében átlátszóvá tehető, mögötte a Kerton kékes bolygója lebegett.

A műhelyben minden festéket és anyagot megtalált, amelyről valaha álmodott. Valódi fa, fémek, növényi eredetű pigmentek, történelmi minták alapján újrateremtett ecsetek és olyan precíziós nyomtató, amely egy emberi hajszálnál vékonyabb részleteket is létrehozott.

Zakariásnak eszébe jutott a harminc négyzetméter és John hatvankét négyzetméteres lakása.

Most ő kapta a nagyobbat. Ez lett a fizetsége.

Emma nem örült a helynek. Az első nap végigjárta a szobákat, majd visszatért a nappali közepére.

- Sok a fal - mondta.
- Beállíthatjuk őket átlátszóra.
- Attól még falak.
- Itt mindenki így él.
- Egyedül?
- A legtöbben családdal.

Emma körülnézett.

- Mi család vagyunk?

Zakariás nem tudta, mit válaszoljon.

- Szeretnéd?
- Nem tudom, mit jelent nálatok.

Végül együtt költöztek be. Emma a legkisebb szobát választotta, és kérte, hogy annak falai ne váljanak átlátszóvá. Zakariást meglepte. A lány, aki korábban nem értette a titkokat, most saját zárt teret akart.

- Miért? - kérdezte.
- Gyakorolni szeretném, milyen egyedül lenni.

Zakariás nem tudta eldönteni, ez közeledés-e az ő világához vagy távolodás tőle.

A Birodalomban mindent mértek. A lakrész energiafogyasztását, az ételkészítés mennyiségét, az alvás hosszát, a munkával töltött időt és a társas kapcsolatokat. A magántulajdon valóban nem létezett. Zakariás használhatta a lakást és a műhelyt, amíg a beosztása indokolta. Ha elveszíti a rangját, mindent vissza kell adnia.

Az első hetekben ez nem zavarta. Olyan sok mindent kapott, hogy nem gondolt arra, valójában semmi sem az övé.

A munkája főként abból állt, hogy idegen civilizációkról készült jelentéseket olvasott, és kockázati minősítést adott. Erika többször is jelen volt az üléseken, de már nem beszélt vele bizalmasan. A parancsnokság előtt úgy mutatta be Zakariás felismeréseit, mint a Birodalom elemzői által közösen kidolgozott módszert.

- Azt mondtad, a felismerés az enyém - jegyezte meg neki az egyik ülés után.
- Az volt.
- A jelentésben nem ez áll.
- A Birodalomban nincs magántulajdon - felelte Erika. - A gondolatokra is vonatkozik.

Zakariás ekkor értette meg, hogy az elismerés, amelyet kapott, nem tulajdonjogot jelentett. Csak jutalmat a hasznosságáért. Jutalom, ízlelgette a szót.

Mégsem tiltakozott. A lakása, a rangja és Emma biztonsága a Birodalomtól függött.

Egyik munkatársa, egy fiatal elemző egyszer megkérdezte, miért minősítettek veszélyesnek egy olyan bolygót, amely még űrutazásra sem volt képes. Másnap a férfi munkahelye üres volt. Zakariás érdeklődött utána, de csak annyit mondtak, áthelyezték egy megfelelőbb feladatra.

- Hová? - kérdezte.

- Ez nem tartozik a munkádhoz.

A válasz ismerős volt.

Emma közben egyre jobban megtanulta a Birodalom szabályait. Nem érintett meg senkit engedély nélkül. Nem kérdezett rá az emberek ki nem mondott érzéseire. Ha valaki azt mondta, jól van, akkor is elfogadta, ha látta rajta az ellenkezőjét.

A birodalmiak mégis félték tőle. A folyosón kitértek előle, az orvosok rendszeresen vizsgálták, és a lakrész minden helyiségében olyan érzékelők működtek, amelyek az idegrendszeri aktivitását figyelték.

- Fogolynak érzed magad? - kérdezte Zakariás egyik este.

Emma sokáig gondolkodott.

- Magányosnak

- Ne félj itt vagyok neked.

- Nem is tudom...., bizonytalan vagyok.

Zakariás felnézett rá.

Emma nem vádlón mondta. Csak próbálta megérteni az új világot.

- Itt biztonságban vagy - felelte a fiú.

- Mitől?

Zakariás nem tudott válaszolni.

A dioráma

A műhely sokáig érintetlen maradt. Zakariás minden nap elhatározta, hogy újra festeni kezd, de amikor belépett, a sok lehetőség megbénította. A Földön az anyagihiány és a helyszűke határozta meg, mit készíthet. Itt semmi nem korlátozta.

Végül Emma hozta be az első darabot. Egy apró, kékesen derengő fémtárgyat tett az egyik asztalra.

- Ezt még az Adoniszon készítettem - mondta. - A ruhámban maradt.

Zakariás felismerte. Azon az estén forgatta Emma a kezében, amikor a lány elmondta, hogy nem veszi el többé a fájdalmát.

- Mit őriz? - kérdezte.

- A folyó feletti ég fényét. Az utolsó közös esténken készítettem.

Zakariás kezében megremegett az ecset.

- Építsük meg - mondta Emma.

- Mit?

- A helyet. Azt mondtad, ilyeneket készítesz.

Zakariás először elutasította. Azt mondta, nem emlékszik pontosan a tájra, nincs megfelelő alapanyag, és a Birodalom műhelye nem erre való. Mindhárom kifogás nyilvánvaló hazugság volt.

Másnap mégis elkezdte.

A folyó kanyarulatával kezdte. Áttetsző gyantából öntötte ki a vizet, apró fémrészecskékkel utánózva a hold fényét. A domboldalhoz valódi földet kért a Kerton egyik mezőgazdasági állomásáról, de nem találta megfelelőnek, ezért mesterséges anyagból készített talajt. A fűvet egyenként ültette el, minden szálát külön festve.

Emma órákig ült mellette. Nem adott tanácsot, amíg Zakariás nem kérdezte.

- Ilyen volt a folyó? - mutatta a fiú.
- Szélesebb.
- A térarány szerint nem férne el.
- Akkor így jó.
- Nem azt kérdeztem, hogy jó-e. Azt kérdeztem, ilyen volt-e.

Emma elmosolyodott.

- Nem. De te így emlékszel rá.

Zakariás bosszankodott. A diorámának pontosnak kellett lennie. Ha már az igazi helyet nem láthatja többé, legalább ezt megőrizheti hibátlanul.

Hetekből hónapok lettek. A folyópart után megépítette Emma házát, a központi étkezőt, majd a távoli erdőt és a hegyeket. Apró emberalakokat nyomtatott, de egyik arcát sem tudta megformálni. Gam figuráját többször összetörte és újrakezdte.

Emma nem kérdezte, miért.

A lány közben próbált kapcsolatot létesíteni az Adonisszal. A Birodalom engedélyezett számára napi egy órát egy árnyékolt helyiségben, ahol nem veszélyeztethette a rendszereket. Emma leült a padlóra, lehuntya a szemét, és várt.

Soha nem kapott választ.

- Talán még mindig haragszanak - mondta egy alkalommal.
- Talán, vagy a távolság túl nagy.
- Gam hogy képes ilyen sokáig haragudni rám?
- Nem ismertem eléggé.
- Ezek szerint én sem - mondta Emma. - Mindig éreztem őt. Ezért azt hittem, ismerem. Most, hogy csak emlékszem rá, sok mindent nem értek.

Zakariás keze megállt a festésben.

- Mit nem értesz?
- Miért próbált belépni a gondolataidba, amikor megígértük, hogy tiszteletben tartjuk a különállásodat. Azt hittem, a félelem miatt tette. De te azt mondtad, a félelem nem igazolhat mindent.
- Így van.
- Akkor én sem igazolhatom vele, amit veled tettem.

Zakariás nem nézett rá.

- Ezt már megbeszéltük.
- De megbocsátottál?

A fiú sokáig hallgatott.

- Igen.

Emma elhitte. Zakariás ezt látta az arcán, és újabb súly nehezedett rá.

A dioráma lassan teljes lett. A folyóparton két apró alak állt kézen fogva. Zakariás saját figuráját kicsit távolabb helyezte Emmától, majd másnap közelebb tolta. Harmadnap újra távolabb.

- Miért mozgatod őket? - kérdezte a lány.

- Nem találom a megfelelő helyüket.

- A valódi helyük mindig változott - mondta Emma. - Néha közel voltál, néha távol. Nem kell egyetlen pillanatot igaznak választanod.

Zakariás ingerülten letette a csipeszt.

- Egy dioráma egy pillanatot mutat.

- Akkor válaszd azt, amelyikben boldog voltál.

A fiú a két figurát nézte. Nem tudta, volt-e olyan pillanat, amelyben biztosan a saját érzéseit élte.

A felismerés

Egy év telt el a Birodalomba érkezésük óta. Zakariás rangja emelkedett, de a munkája egyre kevésbé szólt kapcsolatokról és egyre inkább veszélyekről. Minden idegen civilizációt ugyanazok szerint a kérdések szerint kellett értékelnie: mennyire ellenőrizhető, mennyire kiszámítható, képes-e befolyásolni a Birodalom lakóit, és milyen gyorsan semlegesíthető.

A Birodalom nem kereste az ellenséget. Minden ismeretlenben eleve megtalálta.

Zakariás egy ülésen megtagadta egy alacsony technikai szinten álló bolygó veszélyesnek minősítését. A lakói vallási szertartások során közös álomállapotba kerültek, de semmilyen jel nem utalt arra, hogy ezt másokra is ki tudnák terjeszteni.

- Az Adonisznál sem volt ilyen jel - mondta az egyik tanácsstag.

A teremben csend lett.

Zakariás érezte, hogy mindenki őt figyeli.

- Az Adonisz közvetlenül beavatkozott a hajóm és az elmém működésébe.

- Éppen ezért értékes a tapasztalatod. Tudod, hogy a veszélyt nem mindig a fegyverek jelzik.

A bolygót végül veszélyesnek minősítették. Másnap megindultak a hadihajók.

Aznap este Zakariás sokáig állt a műhelyben a dioráma előtt. A mesterséges holdfény kéken csillogott a folyón. Emma figurája kinyújtott kézzel állt mellette, de Zakariás alakját már napokkal korábban levette a tájról.

Emma az ajtóban jelent meg.

- Bejöhetek?

- Persze.

A lány közelebb lépett, de nem érintette meg.

- Ma megint nagyon erős volt benned valami.

Zakariás megmerevedett.

- Azt mondtad, nem érzed a gondolataimat.
- Nem is. De ismerlek. Látom, hogyan tartod a vállad, amikor félsz, és hogyan nézel félre, amikor nem mondasz igazat.
- Szerinted hazudok neked?

Emma a diorámára nézett.

- Nem tudom. Sokszor érzem, hogy van közöttünk valami, amit nem mondasz ki.

Zakariás szíve gyorsan vert.

- Megpróbáltál belépni a fejembe?
- Nem.
- Pedig megtudhatnád.
- Igen.

A fiú ránézett.

Emma arca nyugodt volt, de a kezét erősen összeszorította maga előtt.

- Miért nem teszed?
- Mert azt mondtad, az erőszak lenne.
- Akkor is, ha valami fontosat titkolok?
- Akkor is.
- És ha veszélyeztetlek vele?

Emma elgondolkodott.

- Megkérdeznék. Ha nem válaszolsz, eldönténém, hogy továbbra is melletted maradok-e. De nem venném el tőled a döntést azzal, hogy megszerzem a választ.

Zakariásnak eszébe jutott Gam. A bolygó, amely minden életet magáénak érzett, és ezért úgy gondolta, joga van belenézni egyetlen ember elméjébe, ha a többieket veszély fenyegeti. Emma ugyanezt a logikát ismerte egész életében. Mégis lemondott róla.

- Meg tudnád tenni most? - kérdezte.
- Talán. Gyengébb vagyok a bolygó nélkül, de még mindig érzem az idegrendszered mintáit, ha elég közel vagyok.
- Akkor miért bízol bennem?

Emma szemében könny jelent meg.

- Nem mindig bízom benned. A bizalom nálatok nem azt jelenti, hogy biztosan tudjuk, mit érez a másik. Hanem azt, hogy nem ellenőrizzük, pedig félünk attól, amit megtudhatnánk.

Zakariás nem kapott levegőt.

Emma folytatta.

- Meg tudnám kérdezni tőled úgy is, hogy ne tudj hazudni. De akkor megint elvenném tőled azt, amit meg akartál őrizni. Majd elmondod, amikor képes leszel rá.

A fiú a diorámára nézett. Hirtelen minden részlet hamisnak tűnt. A folyó túl keskeny volt, a hegyek túl alacsonyak, a fű túl szabályos. Az igazi Adonisz nem ilyen volt. Az igazi lélegzett, változott, és nem engedelmeskedett annak, aki nézte.

Zakariás most értette meg, mit tett Emma.

A lány képes lett volna belépni az elméjébe. Képes lett volna megtudni az igazságot, talán arra is, hogy megváltoztassa a döntését a támadás előtt. Nem tette, mert megtanulta, hogy Zakariás ezt erőszaknak éli meg.

Megtanulta az ő szeretetét.

Zakariás pedig elpusztította mindazt, ahonnan Emma szeretni tanult.

- Miért jöttél velem? - kérdezte.
- Mert Gam el akarta venni a döntésedet.
- De ezzel elveszítetted a bolygót.
- Azt hiszem, ha akarnék, visszatérhetnék. Gam megfog bocsájtani.
- És ha nem?

Emma sokáig hallgatott.

- Akkor is megakadályoztam volna, hogy belépjen a gondolataidba. De nem biztos, hogy veled jövök.

A válasz fájt, mégis ez volt az első, amelyben Zakariás valódi szabadságot érzett. Emma nem állította, hogy minden körülmények között őt választaná. Nem próbálta megadni azt a biztosítékot, amelyre a fiú egész életében vágyott. Csak igazat mondott.

- Szeretsz még? - kérdezte Zakariás.
- Igen.
- Honnan tudod, ha már nincs ott a bolygó, hogy hozzáadja a többiek érzéseit?

Emma szomorúan elmosolyodott.

- Most először csak az enyém.

Zakariás sírni kezdett. Emma nem ölelte át. Várt, amíg a fiú maga lépett hozzá.

A karjaiban Zakariás egy pillanatra elmondhatott volna mindent. A szavak már ott voltak benne. Erika, a térkép, a tizenkét körzet, a jóváhagyás és a tizenhét százalék.

Mégsem mondta ki őket.

- Sajnálom - suttogta.

Emma azt hitte, azért kér bocsánatot, mert kételkedett benne.

- Tudom - felelte.

Zakariás titka

A következő napokban Zakariás megpróbált vallomást írni. A műhelyében ült, mert a lakás többi részét a Birodalom érzékelői figyelték. Ádám régi személyes táráát átmásolta egy elszigetelt adathordozóra, és azon kezdte rögzíteni a történetet.

Először csak a tényeket írta le. Mikor beszélt Erikával, milyen modellt készített, mit jelentett a tizenkét körzet, és mikor adta meg az engedélyt. A szöveg úgy nézett ki, mint egy hivatalos jelentés.

Elolvasta, majd kitörölte.

Másodszor megpróbálta leírni, mit érzett. A félelmet, a megalázottságot és a haragot Emmára. Azt, hogy nem a Birodalom győzte meg, hanem az érzés, hogy végre ő lehet erősebb. Leírta a mondatot is, amelytől a legjobban félt.

Azt akartam, hogy ne lehess többé hatalmasabb nálam.

Ezt is kitörölte.

Harmadszor Emmának kezdett levelet írni.

Szeretlek. Ezért nem mondhatom el.

A mondat hazugság volt. Éppen azért nem mondta el, mert jobban szerette saját emlékét Emma szeretetéről, mint magát a lányt. Ha Emma megtudja az igazságot, szabadon dönthet arról, mit érez iránta. Zakariás pedig nem tudta elviselni, hogy a döntése gyűlölet is lehet.

Kitörölte a levelet.

A Birodalom közben új feladatot adott neki. Részt kellett vennie annak a bolygónak a semlegesítési tervében, amelynek lakói közös álomállapotba tudtak kerülni. Zakariás megtagadta.

- Egészségügyi okokra hivatkozol? - kérdezte Erika.
- Erkölcsi okokra.
- Az nem hivatalos kategória.
- Akkor felmondok.

Erika elmosolyodott.

- A rangodhoz tartozó lakás, műhely és Emma tartózkodási engedélye a szolgálati jogviszonyod része.

Zakariás megértette. A Birodalom soha nem fenyegetett feleslegesen. Elég volt megmutatnia, mit veszít az ember, ha nem engedelmeskedik.

- Mit kell tennem? - kérdezte.

Aznap este Emma a diorámán dolgozott. Zakariás távollétében apró, világító fémtárgyakat helyezett a kunyhó falára, pontosan úgy, ahogy az otthonában voltak.

- Szébb lett - mondta Zakariás.
- Nem szébb. Igazabb.

A fiú leült mellé.

- Mit tennél, ha megtudnád, hogy valaki, akit szeretsz, szörnyű dolgot tett?

Emma nem kérdezte meg, kiről beszél.

- Attól függ, mit tett és miért.
- Van olyan, amit nem lehet megbocsátani?
- Biztosan.
- Akkor megszűnnél szeretni?

Emma sokáig nézte a saját apró figuráját a folyóparton.

- Nem tudom. A szeretet nem mindig engedelmeskedik annak, amit helyesnek gondolunk. Lehet, hogy szeretném, és mégsem maradnék mellette.
- Ez ellentmondás.
- Csak akkor, ha a szeretet szerinted tulajdonjog.

Zakariás felállt, és kiment a műhelyből.

Most már tudta, hogy Emma talán akkor is szeretné, ha megtudná az igazságot. De elhagyná. A fiú számára ez rosszabbnak tűnt a gyűlöletnél. A gyűlölet legalább összeköti az embereket. Az elhagyás után csak a hiány marad.

Aznap éjjel Zakariás eldöntötte, hogy nem fog vallomást tenni.

Nem érezte magát örültnek. Pontosan tudta, mit tesz. Megvizsgálta az összes lehetőséget, ahogy egy kockázati jelentésben szokta. Ha elmondja az igazságot, Emma összeroppan vagy bosszút akar állni. A Birodalom fogva tartja, talán megöli. Zakariást bíróság elé állítják, de nem az Adonisz elpusztításáért, hanem azért, mert titkos műveletet fedett el. Ha hallgat, tovább élhetnek egymás mellett, de minden nap újabb hazugságot kell mondania.

Maradt egy harmadik lehetőség.

Ezt is kockázatkezelésnek nevezte.

Az utolsó reggelen korábban ébredt, mint Emma. Sokáig nézte a lányt. Az arca alvás közben hasonlított ahhoz, amilyennek az első reggelen látta az Adoniszon. Kócos haj, kissé duzzadt ajkak, nyugodt légzés. Akkor még azt hitte, egy másik világ csodáját kapta ajándékba.

Most már tudta, hogy Emma nem ajándék volt. Nem azért létezett, hogy őt boldoggá tegye.

Zakariás felöltözött, és a műhelybe ment. A diorámán a két figurát egymás mellé helyezte a folyóparton. Nem pontosan úgy, ahogy történt. Úgy, ahogy szerette volna, hogy történjen.

Az adathordozóról minden vallomást törölt. Egyetlen rövid üzenetet hagyott Emmának.

Nem tudtam megtanulni egyedül élni úgy, ahogyan te megtanultál. Nem te tehetsz róla.

Ez sem volt teljes hazugság.

A Birodalom orvosi rendszere másnap hajnalban jelezte, hogy Zakariás életfunkciói megszűntek. Mire az ellenőrző egység rátalált, már nem tudtak segíteni rajta.

Nem találtak erőszakra utaló nyomot, és a hivatalos vizsgálat gyorsan lezárult. A jelentés szerint a hosszú úrutazás, az idegen tudati hatás és a beilleszkedési terhelés együttesen vezetett az önpusztító döntéshez.

Erika jóváhagyta a jelentést.

Utóhang

Emma nem érezte meg Zakariás halálát.

Ez volt az első gondolata, amikor a katonák beléptek a szobájába. Az Adoniszon megérezte volna, ha egy közeli ember fájdalmat él át. Megérezte volna a félelmet, a döntést és azt a pillanatot is, amikor a test feladja az életet. A Birodalomban csak akkor tudta meg, amikor valaki elmondta neki.

Sokáig ült Zakariás ágya mellett. Nem ért hozzá. A test már nem Zakariás volt, csak az anyag, amelyben korábban élt. Ezt az Adoniszon mindenki értette volna. Itt az orvosok türelmetlenül várták, mikor vihetik el.

- Miért tette? - kérdezte Erikától.
- Nem tudjuk.
- Te mindig tudni akarod, mi veszélyes. Most miért nem akarod tudni?

Erika arca egy pillanatra megfeszült.

- Vannak kérdések, amelyekre nincs hasznos válasz.

Emma nem értette a hasznos szó jelentését ebben a mondatban.

Zakariás rövid üzenetét többször elolvasta. Nem te tehetsz róla. A mondat azt jelentette, hogy Zakariás tudta, Emma magát fogja hibáztatni. Gondolt rá az utolsó pillanatokban. Ez egyszerre vigasztalta és fájt neki.

A Birodalom három napot adott a lakás kiürítésére. Zakariás rangja megszűnt, ezért a lakrészt, a műhelyt és minden eszközt vissza kellett szolgáltatni. Emma tartózkodási engedélyéről később döntenek.

A műhelyben találta meg a diorámát.

A mesterséges holdfény végigcsúszott az apró folyón, megvilágította a kunyhókat, a fákat és a két embert a domboldalon. Zakariás az utolsó reggelen egymás mellé állította a figurákat. Emma kinyújtott keze hozzáért a fiúéhoz.

A lány leült a műhely padlójára, és sokáig nézte őket.

Arra gondolt, Zakariás mégis haza akart térni. Talán azért építette fel az Adoniszt, mert ő is érezte a hiányát, csak nem tudta elmondani. Talán a közös tudat elvesztése őt is jobban megsebezte, mint hitte. Talán nem a Birodalom, nem a Föld és nem is Emma volt az otthona, hanem az a rövid idő, amikor a folyó felett kézen fogva sétáltak.

Emma óvatosan felemelte a két figurát. Zakariás alakját a tenyerébe zárta, a sajátját pedig visszatette a domboldalra.

Még egyszer megpróbált kapcsolatba lépni az Adonisszal.

Nem érkezett válasz.

Azt hitte, a távolság túl nagy, Gam haragja túl erős. Nem tudta, hogy nincs már senki, aki válaszolhatna.

Azt sem tudta, hogy az a kéz, amely kicsiben újrateremtette az otthonát, előtte elpusztította az igazit.